

KOMMUNISTISK POLITIK

International antikrigsdemonstration, London 17. oktober 2004

BUSH OUT! TROOPS OUT! BLAIR OUT!

Nr. 21

8. årg.

2004

23. oktober -

5. november

Støttepris 12 kr.

TEMA: TERRORBEKÆMPELSE DK

Dødedansen om Det Hvide Hus s. 2 ● 800 millioner s. 3 ●

London-dagbog ESF 2004 s. 4 ● 3F med barselsproblemer s. 6 ●

Knaster i OK s. 8 ● DKU: Fogh - krigsliderlig og asocial s. 10 ● Pinkoden s. 11 ●

De sociale bevægelseres fælles appel s. 12 ● I FNs sikkerhedsråd for Mærsk s. 14 ●

'Overvågning og registrering er lig med omsorg' s. 16 ●

Terrorkrig og Foreningen Oprør s. 18 ● Den trekantede Gud s. 20 ●

Debat s. 22 ● Strukturkamp s. 24

Dødedansen om Det Hvide Hus

KOMMUNISTISK POLITIK

Verden følger med spænding præsidentvalget i USA. Høvdingen i Det Hvide Hus har så stor indflydelse på verdens udvikling, at alle – også uden for USA – burde have stemmeret ved det amerikanske valg, er der nogle, som mener. Sandt er det måske, at det har større betydning for danskerne, end om Fogh og Lykketoft bytter plads.

Men hvad skulle f.eks. irakerne stemme ved det amerikanske præsidentvalg? Bush lover 'gøre arbejdet færdigt' i Irak. Det samme gør John Kerry – bare bedre. Han vil også føre krig mod terror – bare bedre. 'Bedre' betyder at han vil have flere irakere i borgerkrig, flere styrker fra andre lande, og flere lande til at betale omkostningerne ved den illegale krig. Han bliver ikke træt af at gentage, at USA har 90 pct. af soldaterne, 90 pct. af udgifterne og 90 pct. af tabene i Irak.

Hvem skulle afghanerne stemme på? De har fået lov til at stemme på Bush's lokale stedfortræder Karzai. Han har nu erklæret sig som folkevalgt præsident. Valget var fup fra ende til anden – præget af intimidering og valgsvindel. Det kaldes 'frie valg', og Bush kammer over af begejstring for dette eksport-'demokrati'.

Irakerne ser frem mod et tilsvarende 'valg' i januar, hvis det bliver gennemført som planlagt: Ikke et valg mellem Bush og Kerry, men et valg mellem USA's håndgangne mænd.

Ved siden af Ariel Sharon er George W. Bush verdens mest hadede mand. Og folk – i USA og verden over – frygter de næste fire år med Bush i Det Hvide Hus. Bush vil fortsætte sin krigskurs uden tøven. Han er oliemonopolernes og militærindustriens mand. Men han er også farlig for USA og de herskende i USA. Han har afkastet supermagtens idealistiske maske og vist at den har et rovfuglelfjæs. Verden konstaterer, at den amerikanske imperialism er sig selv lig – fra Koreakrigen over Vietnam til i dag. Amerikanerne konstaterer, at de gyldne mulighedsers land er afspærrede og velbevogtede rigmandspaladser.

Der er nogle, der opfatter det amerikanske valg som en 'folkeafstemning om George Bush' – om hans person, hans inden- og udenrigspolitik, hans kabinet af neokonservative høge, der er tæt forbundet med den zionistiske Israel-lobby.

Det er der utvivlsomt en sandhed i: valget vil ikke mindst

være en målestok for niveauet i den amerikanske befolknings modstand mod den ultrareaktionære Bush og hans krigsførelse indadtil og udadtil. Hvad der mangler i virkelig begejstring for John Kerry, kan måske opvejes i leden ved Bush. 'Det mindre onde' plejer også at sluge stemmer – især når valgmulighederne er begrænset til to.

Dollarmillionæren Kerry er gift med tomatketchupimperiet Heinz, der er dollarmilliardær. Han støttes også af stærke kræfter i den amerikanske milliardærklasse. George Soros spenderer millioner på at få væltet Bush. Det indflydelsesrige New York Times er uforbeholden i sin støtte:

- Vi er kommet til at lære John Kerry at kende som meget mere end blot et alternativ til status quo, vi kan lide det vi ser. Han har kvaliteter, som kan danne grundlag for en stor leder, og ikke blot et beskedent fremskridt på præsidentposten, skriver avisen.

Både Bush's og Kerrys valgkamp finansieres af store virksomheder. Bush får flest. A.P. Møller Maersk var med til at få Bush valgt sidste gang, og betaler sikkert for hans genvalg. For det amerikanske demokrati fungerer på den måde, at vinderen også udbetaler gevinster i form af lukrative kontrakter og andre fordele. A.P.Møller har fået sin investering rigeligt igen – også i form af ordrer i forbindelse med Irak-krigen. Det hører også med til amerikansk 'demokrati' (som eksporteres som model for hele verden): korrupsion, nepotisme og favorisering.

Da Bush blev præsident, var det med mindre end en fjerdedel af amerikanernes stemmer. For halvdelen stemmer ikke. Enten fordi de ikke kan, vil – eller fordi de har mistet stemmeretten. Han fik færre stemmer end demokraten Al Gore. Valget i den afgørende svingstat Florida var præget af svindel til fordel for Bush. Og det hele blev afgjort ikke af vælgere, men af den amerikanske højesteret.

Det var et lærestykke i amerikansk 'demokrati'. Nu forudsiger meningsmålinger 'dødt løb' mellem Kerry og Bush. Det betyder utvivlsomt, at Bush har mindre støtte blandt amerikanerne end Kerry.

De fleste udenfor USA foretrækker Kerry som præsident. Det amerikanske monopoldemokrati bestemmer.

Redaktionen 20. november 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betaltes til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 29. oktober 2004

800 millioner

800 millioner mennesker på kloden er sultne, hver dag. Der er ikke 800 millioner fattige i verden. Der er mange, mange flere. 800 millioner er så fattige, at de laver i en kronisk tilstand af sult og underernæring. 1,2 milliarder lever for under 1 dollar om dagen. 3 milliarder har mindre end 2 dollars om dagen til at spise, bo, klæde sig og leve, til sundhed, kultur og fornøjelser.

Der er 6 milliarder mennesker på jorden. Halvdelen af dem er ludfattige. Millioner så fattige, at de dør af sult. 800 millioner under den minimumsgrænse, der skal til for at en arbejder (og hans familie) kan overleve og reproducere sig selv, nok så tarveligt.

På den anden side er der folk så stinkende rige, at verden aldrig har kendt magen til rigdom.

Da Karl Marx skrev på Kapitalen, omkring midten af det 19. århundrede, levede der omkring en milliard mennesker. Nogenlunde lig så mange, som i dag går rundt med tomme maver kronisk sultne og underernærede.

Den videnskabelige socialismes førstemand afdækkede den kapitalistiske lov, som har produceret tre milliarder ludfattige og nogle tusinde globale mangemilliardærer i det 21. århundrede, da han skrev:

”Den lov, som til stadighed holder den relative overbefolkning eller den industrielle reservearmé i ligevægt med kapitalakkumulationens omfang og energi, smeder arbejderen fastere til kapitalen end Hefastos’ kile holdt Prometheus til klippen. Den betinger en akkumulation af elendighed, som svarer til akkumulationen af kapital. Akkumulationen af rigdom på den ene pol er altså samtidig akkumulation af elendighed, arbejdskval, slaveri, uvidenhed, bestialisering og moralsk nedværdigelse på den modsatte side, d.v.s. på den klasses side, som producerer sit eget produkt i form af kapital.”

De få mangemilliardærer og de milliarder af ludfattige betinger hinanden. Det er kapitalisme, i går og i dag. I dag har verdens 200 rigeste perso-

ner en formue, som svarer til den årlige bruttonationalindkomst af hele gruppen af mindst udviklede lande.

FN har opstillet det som mål at halvere ”fattigdommen i verden” ved år 2015. Ikke ved at afskaffe kapitalen eller kapitalismen, men gennem diverse ’programmer’ og ’reformer’, baseret på ’velvilje’ fra de rige imperialistiske landes side – og med masser af appeller til de multinationale selskaber, de globale monopoler, som er instrumenterne for den kapitalakkumulation, som verdens

arbejdere producerer, mens de genproducerer deres egen fattigdom.

Det er et kæmpemæssigt blålæs, et globalt politisk fupnummer, som alle kapitalistiske politikere verden over deltager i. Den brutale nyliberalismes demagogiske side, der tilsyneladende gør noget ved verdens problemer. Når den fastlagte dato nås, viser det sig (næsten) altid, at tingene er gået modsat. Verden er blevet skævere, problemerne større. Nyliberalismens virkelighed er brutale økonomiske diktater. Det er brugen af militærmagt – som i Irak – til at påtvinge dem. Så meget mere er der brug for skønsmaling i form af løfter og fremtidsveksler.

Den skæve globale fordeling bare vokser og vokser. I 1820 var forholdet mellem den rigeste og den fattigste

nation som tre til én, i 1913 var den 11 til én, i 1950 31 til én, i 1973 44 til én og i 1992 72 til én, fortæller diplomaten Jørgen Ørstrøm Møller i bogen *’En ny verdensorden – eller slet ingen?’*

Det er en afspejling af den globale kapitalakkumulation. Der findes ingen international plan imod denne udvikling. Kun blålæs. Den eneste virkelige plan gjorde Marx rede for: at afskaffe kapitalismen.

Den internationalt berygtede Bjørn Lomborg, tdl. direktør for Institut for Miljøvurdering og Bush’s og Fogh’s foretrukne ’miljøekspert’, organiserede i maj i år et seminar (Copenhagen Consensus) med 10 af verdens kendte borgerlige økonomer for at fastlægge en prioritering af, hvordan man skal gribe verdens elendigheder an. De opgav straks at gøre noget ved den globale fattigdom: *’Copenhagen Consensus økonomerne anbefaler, at verden først og fremmest bør satse på at kontrollere HIV/AIDS. Fordelene herved anslås at være mere end 40 gange så store som omkostningerne,’* skriver Lomborg. Der er 42 millioner Aids-smittede.

Men ikke engang en så relativt overskuelig opgave, med 40 gange større fordele end omkostninger, vil blive løst.

Nu siger en ny international miljørapport *Up In Smoke*, lanceret af RK Pachauri, formand for det mellemstatslige Panel on Climate Change, at den globale opvarmning truer med at sende de menneskelige fremskridt baglæns og vil gøre det umuligt at nå at halvere verdens fattigdom i 2015. Den globale miljøkrise rammer de fattige – lande og folk – hårdest.

Menneskeheden har ikke noget valg, siger rapporten. Over for *”de to sammenhængende udfordringer – obskøn global fattigdom og et hastigt opvarmet klima - kan der ikke foretages et valg: Verden må løse begge forpligtelser.”*

Problemerne er virkelige. Der er ikke noget valg. Og kapitalen har ingen løsninger.

*Blair Out! Troops Out!***London-dagbog ESF 2004****Af Henning Paaske Jensen****Torsdag den 14. oktober:**

Det var første gang jeg skulle deltage i Europas Sociale Forum - London var en overkommelig mulighed.

Havde klar i min bagage at ESF i 2002 i Italien havde samlet 2 millioner til demonstration imod krig og været med til at sætte den 15. februar til den succesfulde verdensomspændende aktionsdag mod krig

Ankomst torsdag med dobbeltdækkerbus med nogle og halvfjerds deltagere fra hele Danmark i en fællestransport arrangeret af Nej Til Krig. Sammen med tusinder af andre deltagere indlogeret i The Dome tæt ved Themsen, et kæmpetelt med form som en halvkugle – vores fælles internationale, globale overnatningssted i 3 nætter. Det var primitivt, men rent og vi kom til at holde af det og det liv og den samhørighed det rummede

Fredag/Lørdag 15.-16. oktober

Som aktiv i Boykot Israel kampagnen og Nej til krig skulle der sættes fokus på USA's terrorkrig og modstanden mod besættelsen af Irak og Palæstina.

Fredag formiddag og lørdag eftermiddag var der to Palæstina-forsamlinger. På begge møderne var der deltagelse af bl.a. Jamal Juma fra Kampagnen mod apartheidmuren i Palæstina samt israelske *refuseniks*.

På det store plenarmøde deltog den fremtrædende palæstinenser Mustafa Barghouti med et fremragende oplæg. Det blev konkluderet, at der nu i Europa er opstået et skarpt misforhold mellem holdningen hos flertallet i befolkningerne og holdningerne hos regeringer og parlamenter. Mens folkene er vundet for den palæstinensiske sag og deres rettigheder, fortsætter regeringerne med at støtte Israel.

At vi som repræsentanter for folkene i Europa har ansvar for at sætte en massebevægelse i gang og tvinge regeringer til at afstå fra at handle med Israel – helt på samme måde som det skete i forhold til Sydafrika under apartheid. Sanktioner og boykot må presses i gang

Mustafa Barghouti

gennem pres fra folkelige bevægelser og fagforeninger.

Stop The Apartheid Wall-kampagnens leder Jamal Juma fastslog:

- Der eksisterer FN resolution om at Israel skal trække sig ud af de besatte områder. Det er det, kampen drejer sig om, og ikke alle mulige såkaldte "fredsløsninger" sat i værk for at tage presset bæk fra Israel og undergrave klare FN-resolutioner og palæstinenserne legitime krav.

Helikopter-Refusenik

Refusenik'en: Den israelske tidligere helikopterpilot Jonathan om hans samvittighedsopgør og rollen som teknologisk morder. - *Jeg har ikke lært at tale til store forsamling men jeg har lært at sige Nej, når min samvittighed byder det. Min helikopter-karriere er slut – en ny mission er begyndt.*

Fredag stor forventning til aftenens stort anlagte Irak-plenarmøde. En stor mand sad som en statue helt til venstre omkranset af vagter og personlige hjælpere. Afsløret i engelsk presse af George Galloway som støtte for Alawi og USAs og Englands besættelsestropper.

Manden (Subhi al Mashadani) skulle være første taler. Da mødet startede kom en gruppe på op mod hundrede personer ind under råb om, at forræderen ikke skulle have lov at tale – han skulle ud. Tænkte de har en pointe – men den er jo ikke forklaret bredt til folk. Efter længere tids kaos valgte sidste taler Lindsey German at holde sin tale uden stor ørenlyd. Da turen kom til Mashadani tog protesterne fart. Irakeren nåede kun at sige 3 ord, før vagterne valgte at få ham ud p.g.a. fremstormende folk.

Mange var ærgerlige over, at de ikke havde kunnet høre talere. Men tingene vendte sig – manges holdning var blandet med eftertænkksomhed: *Hvordan kunne man invitere denne mand, når der kæmpes på liv og død i Irak?* Man må håbe der er nogen, der har røde ører

Næste aftens Irak-møde blev en form for erstatning for det aflyste. Et glimrende møde. Der var talere fra antikrigsbevægelsen i Spanien og Polen. Der var den skotske fagforeningsleder Chris Nineham, der opfordrede Blair til at sende sine børn i krig i stedet for arbejderklassens.

George Galloway nævnte, at der findes massegrave, USA ikke leder efter. De grave som rummer omkring 1 millioner, som er dræbt på grund af mere end 10 års sanktioner.

Den fremtrædende repræsentant for det muslimske samfund i UK Tikriti holdt en meget flot tale om, hvorfor Irak ikke kan lide USA: Opremsede alle deres dårlige erfaringer fra tiden under Hussein, sanktionerne og frem til i dag. Om det aflyste møde konstaterede han lakonisk: - *Man kan ikke invitere en racist til panelmøde hvor vi diskuterer styr-*

George Galloway

kelsen af kampen mod racismen.

Søndag den 17. oktober

Som nye eksperter i undergrundsarbejde (the Tube) fra The Dome i Syd-London til Palace Alexandria i Nord-London nåede vi frem i god tid inden *The Assembly* - det afsluttende plenum - startede.

Den senere vedtagne appel blev i hovedlinier gennemgået af fremtrædende folk fra de forskellige områder. Det er en appel som ikke mindst handler om at omsætte de mange gode diskussioner om styrket modstand mod krig og besættelse, mod nyliberalisering, EU-forfatning og racisme til fælles handling. ESF er ikke blot en diskussionsklub - men et af de steder, hvor den kæmpende bevægelse får inspiration og udvikler den fælles kamp.

Men man må også gøre sig klart, at politisk set er appellen et reformprogram, ikke en revolutionær platform. Den socialdemokratiske (socialistiske) indflydelse - ideologisk og politisk - i bevægelsen er stærk. Ikke mindst i holdningen til EU. Modsætningerne vil

Fra demoens danske sektion

kunne gå hen og blive meget skarpe.

Med appellens konkretisering af en række vigtige manifestationer var der varmet op til søndagens kæmpe-demonstration, arrangeret af *Stop The War*-koalitionen.

Forsamlet omkring Nej til Krigs banner begav vi os entusiastiske via undergrunden hen mod opsamlingspladsen for demonstrationen. Men at hæve et banner før demonstrationen er "farligt" og ulovligt og bør stoppes omgående, mener politiet. Banneret bliver taget ned og hejst igen ligeså snart de er ude af syne.

Der er en fortættet stemning af god energi og sammenhold. Fløjter købes. Hundredvis af skilte står dér og andre steder til udlevering og betød at demonstrationen ofte på afstand udgjorde en skov af skilte med som *BUSH OUT-TROOPS OUT - BLAIR OUT*. Demonstrationen var som altid i London også præget af mange skilte og bannere med solidaritet med Palæstina og modstand mod Muren. Også mange fagforeningsbannere var meget synlige. Og lokale bannere fra forskellige byer og områder. Og fra forskellige lande: Der var folk fra mere end 70 lande i den internationale demo.

Igennem 3 timer henholdsvis stod vi - gik vi (oftest tæt sammenpakkede) rundt i indre London, krydsede Themsen og vendte tilbage floden ved Big Ben og Parlamentet. Vi gik rundt forbi Downing Street 10, hvor Blair holder til. Her blev råbene *Blair Out, Troops Out!* endnu mere intense. Demonstrationen var krydret med trommehvilder, musik og improviseret trillefløjteak-

Big Ben ligeud

kompagnement. Også *Viva Viva Intifada* gjaldende igennem gaderne. Især de italienske og spanske grupper var med til at sætte en dynamisk og interaktiv stemning.

Kampråb blev mødt med kvitteringer fra fløjter.

De sorte skyer truede med regn, men holdt sig i skinnet - lige indtil vi nåede frem til Trafalger Square, hvor et skybrud til sidst tvang os over til husmurene og senere ned i undergrunden, hvor vandet skyllede ned af trapperne. Folk stod som sild i en tønde.

Allerede inden vi var nået frem til det tætpakkede Trafalger Square havde der været en række flotte fremtrædende talere. I praksis er det umuligt under så store forhold at forsamle alle om talerne - og det er jo lidt af et luksusproblem.

En fantastisk dag var overstået og havde givet gejst og undertrykte træthedsfølelsen og gjorde 18 timers hjemrejse i bus til en overkommelig rejse.

Stop ved Downing Street

Læs appellen på midtersiderne. Næste Europæiske Sociale Forum vil blive afviklet i Grækenland (Athen) om halvandet år.

3F med barselsproblemer

Hvad der udadtil tegnede til en lykkelig sammenslutning mellem SiD og KAD, viser sig allerede, inden den praktisk løber af stabelen, at indeholde et misforhold mellem top og bund.

SiD truer to utilfredse afdelinger med eksklusion, hvis de ikke retter sig ind

Den meget omtalte sammenlægning mellem SiD og KAD er blevet kaldt et *fornuftsægteskab*, hvilket alt andet lige vel er en meget passende betegnelse, når de to store fagforbund, der begge organiserer ufaglærte specialarbejdere, efter årtiers bejlen fra det mandsdominerede SiD omsider "har fået sin mage". Sammenslutningen, som træder i kraft til nytår, har fået navnet *Fagligt Fælles Forbund* – hvoraf navnet 3F udspringer. Dermed bliver det Danmarks absolut største fagforbund med næsten 400.000 medlemmer.

Få måneder før fødslen viser det sig, at nogle medlemmer og fagforeninger lokalt mener, at processen har været udemokratisk, manipuleret, præget af trusler og revolverpolitik. Flere afdelinger har givet udtryk for utilfredshed med, at den nye lokalstruktur er tvunget ned over hovedet på dem. Næstformanden i SiD, Steen Andersen, har nægtet at imødekomme utilfredse afdelingers ønsker, hvilket han har forsvaret med, at *så vil korthuset bare ramle*.

- Det udtrykker kun, at hele sammenlægningen er en kolos på lerfodder, hvis så lille et spørgsmål kan få hele konstruktionen til at falde sammen, udtaler Sven Bakke Simonsen, formand for SiD Gedved, til Kommunistisk Politik.

SiD Gedved er sammen med SiD Skærbæk blevet truet med at blive ekskluderet, hvis de ikke slår hælene sammen, retter sig ind efter forbundsledelsen og underkender deres medlemmers holdning.

De to afdelingers medlemmer har nemlig underkendt forbundets diktat til den ny lokalstruktur, de er blevet pålagt. Landsforbundet valgte i sidste

FAGLIGT FÆLLES FORBUND

uge at udstille deres beskidte snavsetøj ved på SiD's hjemmeside at offentliggøre sagen, hvilket straks trak flere landsdækkende mediers – heriblandt Ekstra Bladet – interesse til sig.

Forbundet har begået en artikel på hjemmesiden, hvori det klart fremgår, at de to afdelinger trues med eksklusion, hvis ikke de ændrer deres beslutninger. Derved har forbundet påtaget sig ansvaret for den fokus, som borgerlige medier og kræfter vil rode i. Artiklen udmærker sig ved dels ikke at redegøre for fagforeningernes holdning og kritik og dels ved at offentliggøre truslerne:

- Det er en drastisk beslutning; men vi kan jo ikke blive ved med at gå og være til grin, forsøger SiD's næstformand, Steen Andersen, at forsvare forbundets arrogante reaktion.

De to lokale formænd understreger, at de støtter sammenlægningen med KAD. Deres utilfredshed handler udelukkende om, at en forkert lokal struktur presse ned over hovedet på afdelingerne.

Lokalstruktur dikteret fra toppen

SiD og KAD har begge pr. tradition været organiseret efter geografiske mønstre. SiD har altid sat en ære i at have en afdeling i hver af landets kommuner med henblik på at kunne påvirke den lokale politik. KAD har haft afdelinger i hvert amt. Den geografiske struktur er fra centralt hold blevet fastholdt i det nye 3F, hvilket har skabt masser af utilfredshed blandt brancher, som synes, det ville være naturligt at benytte det nye forbund til at ændre strukturprincippet. Nu er eksempelvis transportarbejdere, medicinalarbejdere i Nordsjælland osv. osv. splittet op i adskillige fagforeninger frem at have deres egen.

Lokalt har man heller ikke haft manøvremlighed for at finde relevante samarbejdspartnere til en lokal sammenlægning, hvilket er en puds-

hed, når man tænker på fagbevægelsens kritik af regeringens kommunalreform, hvis væsentlige indhold går på underkuddet af demokrati, fordi resultatet blev trukket ned over hovedet på borgere og kommuner. De to omtalte SiD-afdelinger mener, at strukturen baserer sig på det hidtidige "købstadsprincip" på bekostning af landkommunerne.

Bruno Jeggesen, SiD Skærbæk

Mens sammenlægningen af de to forbund således sender en lang række fagforeninger på slankekost eller nedlægges, så stiller fusionens konsekvenser sig helt anderledes på topplan. I forbindelse med fusionen mellem de to forbund er der på topplan oprettet en lang række dobbeltposter, der sikrer fagligt valgte og ansatte fra begge forbund en fortsat post i det ny forbund. Derudover er de garanteret løn i de næste 8 år. Fænomenerne er kendt fra andre forbundssammenlægninger, ligesom aftrædelsesgodtgørelser i brede dele af fagbevægelsen er af uhyre summer.

- Det kan så være, hvad det være vil; men det går helt galt, når de vil trække en lokalstruktur ned over os i de enkelte afdelinger, siger formanden for SiD Skærbæk, Bruno Jeggesen, til Kommunistisk Politik. Han anklager forbundet for at lyve hurtigere, end en hest kan rende:

- SiD toppen sendte faktisk et referat ud fra et hovedbestyrelsesmøde, hvori

der stod, at der var enstemmighed om den ny lokalstruktur, hvilket var en lodret løgn. Det skabte en masse ballade i mit bagland, da vi havde op til flere generalforsamlingsbeslutninger, der krævede fortsat suverænitet. Det kalder jeg for grov manipulation, fastslår Bruno Jeggesen, der betragter metoderne som rendyrket revolverpolitik.

Sven Bakke Simonsen, SiD Gedved, stiller sig på samme side:

- Jeg kan med mange andre huske forbundsformandens udtalelser på et møde på Fyn for mindre afdelinger. Her garanterede han os, at der ikke ville blive pillet ved vores suverænitet og ret til at vælge egen fremtid i lokalstrukturen, siger Sven Bakke Simonsen, som derved piller til sagens ømme kerne:

SiD's struktur i dag er nemlig baseret på en for fagbevægelsen relativ sjældenhed, idet de enkelte afdelinger er suveræne og selvstændige, hvilket nu afstedkommer et problem for forbundsledelsen, da de ifølge egne vedtægter ikke kan tvinge de enkelte afdelinger ind i et nyt forbund. I stedet forsøger ledelsen at vride armen om ved trusler om eksklusion, hvilket dels fremsættes offentligt og dels på en for SiD helt ny procedure, da de enkelte medlemmer af de to afdelinger er blevet tilskrevet et brev, hvori forbundet truer med bål og brand, hvis ikke beslutningerne omstødes.

Medlemmerne bliver gidsler

SiD forbundet har begået et brev til hvert enkelt medlem af de to afdelinger, hvilket i sig selv er en omstødelse af gængs praksis. Netop afdelingernes suverænitet har affødt en praksis, hvor forbundet fra centralt hold altid har kontaktet afdelingernes bestyrelse, ligesom forbundet også af medlemmerne har krævet, at de først "prøver" deres sag ved afdelingerne, som derefter på medlemmernes vegne kan "bære sagen" til forbundet. Dette princip har forbundet omgået i denne sag.

Brevet indeholder desuden en række beskyldninger om deres egne valgte fagforeningsledelser samt en række trusler om eksklusioner. Forbundet hævder således, at afdelingsbestyrelserne har taget deres medlemmer som gidsler, hvilket de to formænd ikke har meget til overs for:

- Forbundsledelsens krav om ekstra-

Sven Bakke Simonsen, SiD Gedved ordinære generalforsamlinger, der skal omstøde de hidtidige beslutninger, har i virkeligheden til formål at udvise mistillid til tidligere truffne beslutninger og vore bestyrelser, der respekterer disse beslutninger, truffet af medlemmerne selv, fastslår Sven Bakke Simonsen og Bruno Jeggesen med fælles stemme.

Begge afdelinger har faktisk inddraget medlemmerne i diskussionen om fremtiden.

I SiD Skærbæk har man på to ordinære og en ekstraordinær generalforsamling behandlet strukturforslaget fra forbundet. 60 pct. af afdelingens 850 medlemmer deltog, hvoraf 98 pct. sagde klart nej til forslaget.

- Den klare markering betragter vi som en enstemmig afgørelse, udtaler formand Bruno Jeggesen.

I SiD Gedved har man afholdt en urafstemning, hvoraf halvdelen af de 680 medlemmer stemte. 80 pct. af de afgivne stemmer vendte tommelfingeren nedad.

Formændene, afdelingsbestyrelserne og medlemmerne kan med rette mene, at demokratiet har været bragt i anvendelse på lokalt plan:

- Så det er vores opfattelse, at det er forbundsledelsen, der benytter medlemmerne som gidsler, udtaler Bruno Jeggesen.

Ønskerne til lokal struktur

Forbundsledelsen har i dens håndtering af sagerne givet det indtryk, at de to fagforeninger kører parløb. Dette er ikke tilfældet. Dels ligger de to afdelingerne geografisk langt fra hinanden, så kritikken bundet ikke i et ønske om sammenlægning, og dels har de hver deres ønsker til en fremtidig struktur:

- Vores ønske er en sammenlægning

med Hedensted og Tørring-Uldum, hvilket KAD lokalt også har givet udtryk for var en spændende og ikke umulig ide; men forbundet har pålagt os en sammenlægning med Horsens, forklarer Sven Bakke Simonsen, SiD Gedved. For Skærbæk stiller løsningen sig anderledes:

- Vi vil allerhelst bevare status quo; men hvis vi skal forpligtes til at lægges sammen, så vil vi i hvert have retten til at frivilligt at indlede forhandlinger og indgå aftaler med andre relevante afdelinger, udtaler Bruno Jeggesen, der peger på, at SiD Skærbæk er en velfungerende afdeling med god og sund økonomi.

Tilsyneladende er sagen endt i en hårknude, hvor det er vanskeligt at se en løsning alle parter kan stille sig tilfreds med; men også på dette punkt ser de to formænd lidt forskelligt på tingene:

- Jeg nægter at tro på, det kommer så vidt, at det ender med en eksklusion. Jeg tror på, at den sunde fornuft vil sejre til sidst. I modsat fald går vi til retten, og da sammenlægningen sker pr. 1.januar 2005 vil vi søge om dispensation om at få eksklusionen sat ud af kraft til retten har talt, oplyser Sven Bakke Simonsen. I Skærbæk er man ved at forberede sig til den værst tænkelige situation:

- Hvis det er nødvendigt, så kører vi linen helt ud. Det er vi jo forpligtet til, når medlemmerne har talt og stemt, som de har. Derfor har vi undersøgt mulighederne. Vi kan bevare fagforeningen intakt udenfor SiD, og vores a-kasse har fundet samarbejdspartnere, hvilket også betyder overlevelse og selvstændighed for den. De eneste medlemmer som pr. definition ikke som udgangspunkt vil forblive i fagforeningen er de ledige, der i første omgang tvangsforflyttes til 3F.

Fornuftsægteskabet ser tilsyneladende mest fornuftigt ud for forbundstoppen i det fremtidige 3F. Arrogancen overfor medlemmerne, deres holdning og vilkår benægter sig ikke, når man dømmer det ud fra sammenlægningsprocessen og dens resultat og indhold.

-gri

Knasterne i ny OK: Ny løn og strukturreform

*Folk vil af med Ny Løn -
så nu skal modstanden
splittes*

Forhandlingsfællesskabet KTO har med udspil til overenskomstforhandlinger lagt op til at splitte modstanden mod Ny Løn, samtidig med at de glimrer ved ikke at lægge deres holdning til problemerne med indførelsen af den nye kommunalreform ind i overenskomsterne frem.

Der er minimum to store knaster ved de netop igangsatte overenskomstforhandlinger mellem omkring 650.000 offentligt ansatte og deres arbejdsgivere Kommunernes Landsforening (KL) og Amdsrådsforeningen (AR). Det drejer sig om Ny Løn, som har været drønende upopulær allerede inden lønsystemet var skrevet ind i den første overenskomst.

Sværdslag om Ny Løn

Ved hver eneste overenskomstfornyelse har systemet givet anledning til store sværdslag, hvor medlemmerne ikke kun har haft arbejdsgiverne som modpart; men også deres egen forbunds og forhandlingsledelse i KTO som modstander. Ved hver fornyelse har KTO-ledelsen truet medlemmerne med bål og brand, hvis ikke de kunne forstå, at det var det bedst opnåelige resultat.

Når resultatet er blevet stemt ned, har forbundsledelserne med daværende formand, Poul Winckler, i spidsen omtalt medlemmerne som børn, der ikke ved deres eget bedste. Efter sidste OK-fornyelse var utilfredsheden for sygeplejerskerne så stor, at de forlod forhandlingsfællesskabet KTO.

Mens problemerne omkring Ny Løn således er velkendte, så er den anden knast helt ny. Den nye kommunale strukturreform skal nemlig indarbejdes i overenskomsten, idet landkortet over de kommunale arbejdsgivere jo skifter totalt, hvilket ikke mindst kommer til at berøre et hav af lokale aftaler, og endnu vigtigere, så er strukturreformen bundet op på en lang række rationaliseringer,

*Tidligere protest
mod Ny løn -
Flakhaven Odense*

hvilket ikke gør denne knast mindre end den første; - måske tværtimod.

Fronterne er klare

Den ny formand for KTO, Dennis Kristensen FOA, har inden forhandlingernes start været tidligt ud med meldingen:

- Vi har en vifte af krav; men et af de krav, som kommer til at fylde meget i diskussionen er kravet om, at vi ikke længere vil have ny løn til at være et fælles anliggende for alle, udtalte han og fastslog, at det var et ultimativt krav.

Nu lyder det jo altid militant, når man benytter udtrykket: Ultimativt, og pressen har da også haft travlt med at citere KTO for at mene, at Ny Løn skulle afskaffes; men det er ikke, hvad Dennis Kristensen har sagt eller mener. KTO's forhandlingsudvalg vil med deres forslag splitte kampen og utilfredsheden mod Ny Løn, så hvert af de 55 forbund KTO i dag består af kan vælge eller blive deres egen særlige model af Ny Løn-systemet. Herudover er der 11 forbund udenfor KTO, der forhandler.

KTO betragter dette splittelseskrav som så vigtigt, at det betegnes som værende konfliktløsende. Det andet "konfliktløsende" krav er sikring af reallønnen og en parallel lønudvikling med den private sektor.

Dramatik?

Arbejdsmarkedsforsker, Flemming Ibsen, piller dog dramatikken ud af det markante ordvalg:

- Udmeldingen betyder jo, at hvis ikke kravene bliver opfyldt, så er der konflikt; men jeg synes ikke udmelding-

en er særlig dramatisk, fordi det er nogle standardkrav, arbejdsgiverne ikke har problemer med at opfylde.

Foruroligende nok nævner KTO ikke noget om problemerne med at indarbejde konsekvenserne af strukturreformen i overenskomsterne. Sammenlægningen af kommunerne vil ellers få drastiske konsekvenser for de ansatte, normeringen, løn og arbejdsforholdene. Der er i kølvandet på sammenlægningen planlagt voldsomme besparelser og rationaliseringer, hvilket modparten - KL og AR - heller ikke lægger skjul på:

"Den kommende strukturreform sætter fokus på de kommunale og amtskommunale arbejdsgiveres mål om et enkelt og forståeligt overenskomst- og aftalesystem, der kan sikre en effektiv kommunal og amtskommunal opgaveløsning. En forudsætning for dette er, at der til stadighed sker forenkling og smidiggørelse af overenskomstsyste- met."

Så kontant lyder et af de overordnede krav fra arbejdsgiverne i indledning- en af deres fremsendte krav.

Ny forhandlingsprocedure

De enkelte organisationer indleder i modsætning til tidligere år forhandlingerne, hvilket fratager KTO en gammel misbrugt metode, hvor de aftalte en samlet ramme, som de enkelte organisationer efterfølgende sloges om at få mest del i.

Det forårsagede, at sygeplejerskerne hver gang følte sig forbigået, hvorfor de til sidst forlod fællesskabet.

På den led kan det betyde en styrke, men faren for at arbejdsgiverne får held til at spille de enkelte organisationer ud mod hinanden er også til stede.

20.000 postarbejdere tilsvinet af direktør

- Der er mange mennesker, der jogger for at komme i træning. Vi kan tilbyde dem at komme i form og så endda mod betaling, sagde Post Danmarks administrerende direktør Helge Israelsen på et årsmøde for landsbrancheklubben SiD Post. Det har affødt et ramaskrig hos de 20.000 ansatte, hvilket har fået direktøren til at stikke piben ind: Det var en vittighed. Forklaringen virker tyndbenet i betragtning, at han efterfølgende uddybede sin såkaldte vittighed:

- Hvem siger vi i fremtiden behøver at satse på, at ansatte skal være her et helt liv. Det er ikke sikkert, de i fremtiden vil kunne holde til det på grund af nedslidning. Måske er de fremtidigt ansatte kun i Post Danmark maksimalt tre år, og måske henvender jobbene sig kun til personer, som ønsker at komme i god træning

Baggrunden for udtalelserne skyldes noget så håndgribeligt som Strategi 2006, der er virksomhedens plan for indførsel af deltid, hvor postomdeling bliver et hverv, man kun kan holde til i to til tre år.

Harmen blandt tillidsrepræsentanterne på årsmøde betød, at der øjeblikkeligt besluttet, at man ikke ville bidrage "positivt til virksomhedens fortsatte

udvikling":

- Helge Israelsens udsagn er udtryk for foragt for de mennesker, han ønsker at have ansat i Post Danmark fremover. Det er menneskeforagt at bruge ansatte som et bolsje, der spyttes ud efter kort tid, for blot at tage et nyt og frisk. Hvad er det dog for en holdning der ligger bag, at man vil lave arbejdspladser, som folk kun kan holde til i to-tre år, spurgte Finn Ole Christiansen, næstformand i SiD Middelfart ifølge de ansattes medlemsblad Fagbladet.

Tillidsrepræsentanterne var enige om, at perspektivet er, at mange må forlade virksomheden og jobbet, da man ikke kan basere en økonomi og et familieliv på deltidsarbejde. Næstformanden i SiD Københavns Post, Jens Kristian Jensen, udtrykte det således:

- Får Post Danmark held til at gennemføre sin strategi, bliver arbejdspladserne noget der svarer til opvaskejobbene i restauranterne: Noget man har så kort tid som muligt.

Postmedarbejdernes årsmøde sendte også en udtalelse til regeringen og Folketinget, hvor man opfordrer til, at der fra politisk side reageres, når Post Danmark bevidst planlægger at forringe arbejdsmiljøet. -gri

DA kræver nye stramninger

Det vil tilsyneladende ingen ende tage. I årtier har betingelserne og vilkårene for de arbejdsløse bevæget sig nedad i en spiral, der ikke ser ud til at have nogen slutning. For 117. gang gentager Dansk Arbejdsgiverforening (DA), at det er de arbejdsløse, der er årsag til arbejdsløsheden:

- De er simpelthen for dovne til at påtage sig et arbejde, så nu har vi fundet kuren mod langtidsledige, lyder budskabet fra DA, der tilsyneladende betragter lediggang som en sygdom.

Kuren går i sin enkelthed ud på at afkorte dagpengeperioden, stramme rådighedsreglerne og en "kritisk gennemgang" af formidlingssystemet. Denne "kur" er repeteret med jævne mellemrum uden, uden at der er blevet skabt flere arbejdspladser af den grund. Den søges også gennemført i en række

andre EU-lande, herunder Tyskland, hvor denne 'model' har udløst de gigantiske demonstrationer mod Hartz IV.

- Vi skal gøre som i 1990'erne, da man skar ned på dagpengeperioderne, udtaler chefkonsulent i DA Erik Simonsen.

DA mener, at de 55-59 årige er specielt forkælet med en regel om, at de er sikret dagpenge i ni år mod de sædvanlige fire.

Under VK-regeringen er antallet af langtidsledige vokset fra 33.000 i 2002 til mindst 50.000 eller præcist med 50 pct. på to år.

Ifølge A-kassernes Samvirke kan stigningen være meget større, da tallene ikke medregner de langtidsledige i (tvangs)aktivisering. AkS har derfor efterlyst politiske initiativer, der kan bringe de langtidsledige i regulært arbejde.

Teamsters vs. A.P. Møller

A.P. Møller valgte den pæne facade, da den blodbestængte koncernledelse tog imod Teamsters. Koncernen kunne ikke afvise, at der ikke var begået fejl overfor de amerikanske chauffører, hvis fagforening havde valgt at tage over Atlanterhavet for at konfrontere det bestemmende rederi i staterne.

Så fik Teamsters heller ikke mere med hjem. Koncernen nægtede at forhandle med fagforeningen, så nu er det fortsat kamp på det amerikanske kontinent, der kan udløse resultater.

EU-regulering af vikarordninger

Sidste uges møde for beskæftigelsesministrene i EU behandlede et forslag til et direktiv angående vikarers løn og ansættelsesforhold. Claus Hjort Frederiksen (V) satte sig med et såkaldt blokerende mindretal sig mod forslaget.

Det blev begrundet med, at vikarernes forhold allerede er dækket ind i de danske overenskomster; men den reelle årsag er, at indholdet i det nye direktiv vil ske på bekostning af den fleksibilitet, som rummes på det danske arbejdsmarked.

Den danske beskæftigelsesminister og Socialdemokratiets arbejdsmarkedsordfører Jan Petersen kritiserer begge EU i den forbindelse for ikke at koncentrere sig tilstrækkeligt med at opfylde målsætningen i Agenda 2010.

Industriens ønsker opfyldes

Lavere skat, bedre uddannelse og mere forskning. Det har været industriens ønsker for at erhvervsspidserne kunne klare sig i konkurrence med lande som Kina og Indien.

- Det er, hvad de vil få; med statsgaranti, lovede statsminister Anders Fogh Rasmussen i forbindelse med Dansk Industris årsmøde. Garantierne blev uddelt af forskellige årsager, hvoraf eet af dem var, at "danskernes holdning skal ændres, så succes ikke avler misundelse".

- Meget, meget opløftende, lød kommentaren fra Dansk Industris formand Johan Schrøder.

DKUs formand Troels Riis Larsen:

De unge går mod venstre

De unges vilkår er igen sat på dagordenen og med valgkampen, der er sat i gang, er det især de unges stemmer man kæmper om. Kommunistisk politik har talt med DKU's formand Troels Riis Larsen.

KP: Hvordan ser du den seneste tids kampe på uddannelsesområdet?

TRL: Jeg ser det som elever og studerendes retfærdige harme over et udsultet skolesystem. Der har de seneste mange år været nedskæringer på uddannelsesområdet og det er på tide at det stopper. Jeg ser også STOP NU-kampagnen som led i en valgkamp. Ledelsen i STOP NU angriber kun de sidste tre års nedskæringer på uddannelsesområdet, på trods af, at nedskæringerne under Poul Nyrup Rasmussens

ledelse faktisk også var slemme, og lever videre endnu. Dengang affødte det store protestbevægelser som NUTER DET NOK-kampagnen.

Jeg håber, at græsrodderne, der lavede en fantastisk flot demonstration på folketingets åbning, vil fortsætte kampen mod nedskæringerne. Det er en vigtig kamp, men alternativet er ikke Lykketoft frem for Anders Fogh. Kampagnen skal derimod bredes ud... Det er vigtigt at kampen ikke bare bliver mod konkrete nedskæringer, men også mod den asociale og kriminelle politik, der fører til nedskæringerne. Det er politikernes menneskefjendske krigspolitik, der fører til nedskæringer på alle sociale områder.

KP: Hvordan vil valgkampen påvirke

de unge?

TRL: De unge vil generelt stemme langt mere venstreorienteret denne gang end ved sidste valg. Især krigen i Irak har vist, at regeringen er ligeglad med befolkningens ønsker. De unge er en stor del af antikrigsbevægelsen, men også af de sociale bevægelser, som Forsvar Christiania bevægelsen, og de har lagt mærke til Foghs krigsliderlige asociale politik. Kommunisternes vigtigste opgave vil blive at give ungdommen perspektiver og et klart kampprogram, uanset hvilken regering, der kommer. En udskiftning af regeringen vil f.eks. næppe føre til, at man trækker de danske tropper ud af Irak. Derfor har både den nuværende regering og Socialdemokraterne lagt låg på debatten om krigen i Irak. Det må være vores opgave at sætte den på dagsordenen under valgkampen.

KP: Hvad med den kommende folkeafstemning om Unionsforfatningen?

TRL: Her har de unge en særlig vigtig rolle. Selvom der stort set ikke har været nogen debat om EU-forfatningen, så skal slagene forberedes og argumenterne skærpes i den kommende tid. Afstemningen bliver den vigtigste afstemning i mange år. Det er derfor utroligt vigtigt at vi sikrer et nej til traktaten. Folkebevægelsen mod EU og dens ungdomsorganisation FBU er selvfølgelig vores vigtigste samarbejdspartnere her. Det, der bliver opgaven, er at finde de argumenter, der kan styrke modstanden mod hele EU-projektet. Derfor er det vigtigt at tage kerneargumenterne mod EU op. Altså undergrav-

(T)unge udsigter

Stadig færre unge får en kompetencegivende uddannelse. Mens den såkaldte 'restgruppe', der ikke får en uddannelse, i 2000 udgjorde 20,5 procent af de unge, var den i 2002 steget til 24,8 procent.

En fjerdedel af de nuværende unge bliver altså ufaglærte – samtidig med at stadig flere ufaglærte arbejdspladser udflages. Det er først og fremmest arbejderklassens børn, en meget stor del af arbejderbørnene. De dømmes til et liv med skodjobs og på overførsel. Som 'overskudsbefolkning' – arbejdsløshedens reservehær. De mellemlange og højere uddannelser er stadig mest tilgængelige for borgerskabets og mellemlagenes unge.

Den markante tendens udtrykker sig i, at

- flere unge aldrig går i gang med en uddannelse efter folkeskolen
- det høje frafald på de erhvervsfaglige uddannelser er blevet endnu større, og at

- flere falder fra gymnasiet og HF eller bruger aldrig deres studentereksamen til at tage en videre uddannelse.

Det store frafald på erhvervsuddan-

nelserne skyldes ikke mindst den skandaløse mangel på praktikpladser. Der er omkring 50.000 elever, men kun omkring 35.000 praktikpladser. 12 pct. fuldfører ikke på grund af manglende praktik.

Generelt set er udsigterne for den unge generation vanskelige: Udflagningen destruerer arbejdspladser, og konkurrencen om jobs skærpes. Boligudgifterne vokser, og stadig færre unge under 30 får egen (købe)bolig. Som for godt 20 år siden ejer cirka 60 procent af danskerne deres bolig, men de yngre udgør en stadig lavere andel.

Den unge generation vil arve mindre fra deres forældre end de gjorde fra deres. For forældrene er forgældede og har taget store lån i deres ejerbolig. Det er et udtryk for det generelle reallønsfald. Og der bliver endnu mindre at arve fra dem, som ikke er boligejere, men lejere.

Til gengæld bliver der nye erhvervsmuligheder for de, der er under 18: Arbejdsdrengene vender tilbage til metal- og jernvirksomhederne. Nu hedder det en trainee-ordning – efter aftale mellem DS Håndværk og Industri og Dansk Metal.

ningen af Danmarks selvstændighed og EU's kamp for at blive en supermagt på linje med USA. Ikke bare med militær, politi og terrorlove mv. men nu også med præsident og udenrigsminister ifølge forfatningen.

Vi skal selvfølgelig vise, at selvom en stor del af forfatningen er en sammenskrivning af tidligere traktater, er der også nye elementer med. F.eks. at forfatningen faktisk giver mulighed for at tage kompetencer væk fra de enkelte lande og give det til EU på en række områder, og at dette kan ske uden folkeafstemninger i de enkelte lande.

KP: Hvad med DKU det kommende år?

TRL: DKU vil fortsat være stedet, hvor de unge kommunister samles og kæmper for en bedre verden. I løbet af det sidste års tid har vi lavet en lang række aktioner lige fra at fjerne reklamer i skolegården til kampen mod krigen i Irak og besættelsen af Palæstina. Vi vil fortsat beskæftige os med alle de områder, der har indflydelse på unges vilkår. Kampen mod krigen samt EU-forfatningen vil blive de vigtigste kampfelter for de unge fremover – udover kampen for de unges rettigheder. De unges udsigter som generation er ikke alt for lyse. Slet ikke for arbejderbørn.

Også valgkampen har selvfølgelig betydning, og vi håber at markere os dér også. Både lokalt og på landsplan.

Med Irak-krigen og terrorloven, der frempisker en hadsk stemning mod de fremmede, er det blevet legalt at være racist og fremmedhader. Nye fascistiske og nazistiske organisationer vokser frem og gamle bliver styrket. Kampen mod krigen skal også forbindes med den antiracistiske kamp. Vi har desværre set dele af venstrefløjens demonstrere sammen med erklærede racister – angiveligt mod islamisk fundamentalisme. Det er et sygt vildspor.

I DKU er der en ny generation af friske kampvillige kommunister, klar til at slås mod den kapitalistiske verdensorden, der hver dag tvinger 800 millioner mennesker til at leve under sultegrænsen. Selvom vi først og fremmest kæmper i Danmark mod et råddent system, der udsulter skolerne og de sociale rettigheder, kæmper vi en international sag for alle verdens undertrykte folk, i Afghanistan, Palæstina og Irak, skoleelever, arbejdere, bistandsklienter...

Pinkoden

Vi kender det vist alle sammen! De forbandede pinkoder og passwords som vores daglige virke er så afhængigt af og som man altid ubelejligt nok har glemt netop som de skal bruges, man kan sku' efterhånden ikke slippe en stille vind på jobbet uden at man straks skal indtaste nødudsagningskoden på computeren for at undgå at røgalarmen sætter i gang 2 sek. efter. Når jeg møder på arbejdet skal jeg indtaste ikke mindre end 2 forsk. koder for at komme ind i bygningen, når jeg starter computeren skal jeg indtaste mit password - jeg har også et id-kort med pinkode så jeg kan komme ind i andre bygninger end lige min egen.

Privat har jeg et dankort med pinkode, og benytter jeg mig af netbank så har den også sin helt egen kode, ydermere én til mit forsikringsselskab, til Brugsen, Netto og fætter BR's bamseafdeling, min e-mail osv. – ja! selv helvedes porte har jeg sikkert en kode til et eller andet sted. Nogen har været så "geniale" at opfinde den såkaldte pinkode-husker, men den forudsætter at man

så husker enten en farve kombination eller anden form for sindrigt system. Helt ærligt så er jeg - der både er farveblind og ikke just har slidt mine maosko tynde på trapperne til de højere læreanstalter - sku' ikke bedre hjulpet.

Ikke underligt at man bliver snot forvirret, og i ny og næ tror man er ved at udvikle alzheimers-light når man for anden gang på en uge står rødmenende ved kassen i Netto, med båndet fyldt og har glemt koden, heldigvis kan det da også afstedkomme noget morsommere episoder:

For ganske nyligt kørte min kollega Jønke så af sted fra vores arbejdsplads til en nærliggende skrotplads med et parti defekte køleskabe – en tur Jønke har kørt i årevis uden problemer, men alt godt har jo en ende. Normalt melder man sin ankomst via et samtaleanlæg og fortæller blot om sit ærinde derefter lukkes man ind af porten:

Jønke: *Halløj der i skuret, jeg kommer med køleskabe!* **En damestemme kom knasende i æteren:** *Okay men så giv mig lige registreringsnummeret!* **Jønke:** *Hør nu her lille dame, nu har jeg i fyrretyve år afleveret køleskabe her og der er sku' aldrig blevet spurgt efter noget registreringsnummer!* **Damen:** *Ja'men det skal jeg altså ha' så vil du give mig det eller ej!* **Jønke:** *Altså hør' nu her (sindssyge) kvindemenneske – jeg siger jo at jeg ikke har noget reg. nummer ergo får du det heller ikke!* **Damen svarede prompte igen meget surt:** *Aha! Ja så er det fandme da godt at jeg selv har øjne i hovedet hvis det skal være med den tone på!*

Jønke kunne fra bilen se et kvindens ansigt i vinduet til skuret der skulede olmt ud på ham, hvorefter bommen gled op og han kunne køre ind. Kort efter fik Jønke læsset sine køleskabe af som han plejer, men det med den sure dame nagede ham:

Næh! Gu' skal hun ej sidde der og spille klog over for mig! Så med raske skridt og

en meget stram og beslutsom mine entrede Jønke skurvognen.

Jønke: *Nåh! Hvor er hende der frøken næsvis der pludselig skal til at have koder og registreringsnumre?* **Ovre fra skrivebordet lød den velkendte damestemme:** *Næsvis! det er da dig der kommer her og spiller fræk, jeg spurgte høfligt efter registreringsnummeret på bilen (nummerpladen) og så gider du ikke engang at stige ud af bilen og kigge efter.* **Jønke:** *Øhh! Nummerpladen?* **Pludselig kunne Jønke se det hele for sig:** (pinligt berørt og med blussende kinder) *øhh nåh ja'men undskyld var det bare den du mente, jeg troede sku' jeg havde glemt pinkoden!* Han der som noget nær den sidste i Danmark fik skiftet sin gamle slidte sparekassebog ud med dankort netop fordi han hader pinkoder, passwords osv. – men ak da banken formentligt løb tør for trykssvære til det gamle stempel blev også han tvunget til at skifte til dankort. *Spacey*

DOKUMENT

De sociale bevæg

Antikrigsdemonstration og afslut

Vi kommer fra alle kampagnerne og de sociale bevægelser, fra organisationerne 'uden stemme', fagforeninger, menneskeretsorganisationer, internationale solidaritetsorganisationer, fra anti-krigs- og fredsbevægelser og kvindebevægelser. Vi kommer fra alle egne af Europa for at samles i London til det tredje Europæiske Sociale Forum. Vi er mange, og vores styrke er vores mangfoldighed.

Krig repræsenterer i dag nyliberalismens barskeste og dens mest sande ansigt. Krigen og besættelsen af Irak, besættelsen af Palæstina, massakren i Tjetjenien, og de skjulte krige i Afrika ødelægger menneskehedsens fremtid. Krigen i Irak retfærdiggøres med løgne. I dag er Irak ydmyget og ødelagt. Irakerne er fanger af krig og terror. Besættelsen bragte hverken frihed eller bedre levevilkår. Tværtimod står tilhængerne af tesen om 'civilisationernes sammenstød' stærkere.

Vi kæmper for tilbagetrækning af besættelsesstyrkerne i Irak, for et øjeblikkeligt stop for bombningen og for den øjeblikkelige genoverdragelse af suverænitæt til det irakiske folk.

Vi støtter de palæstinensiske og israelske bevægelser, der kæmper for en retfærdig og holdbar fred. Efter dommen fra FNs Internationale Domstol og de europæiske landes enige stemmeafgivning på FNs generalforsamling forlanger vi stop for den israelske besættelse og nedbrydning af apartheidmuren. Vi forlanger politiske og økonomiske sanktioner mod den israelske regering, så

længe den bliver ved med at krænke international ret og det palæstinensiske folks menneskerettigheder. Af disse grunde vil vi mobilisere til den internationale aktionsuge mod apartheidmuren den 9.-16. november og for europæiske aktionsdage den 10. og 11. december, årsdagen for FNs menneskerettighedserklæring.

Destabiliseringen af det globale klima udgør en trussel mod vores børns fremtid og mod menneskeheden, som er uden fortilfælde: Vi støtter appellen fra miljøorganisationerne om international aktion omkring klimaforandring i 2005. Vi støtter kampagnerne mod genmodificerede produkter og for sikkert landbrug, sikre fødevarer og miljø.

I februar 2005 vil vi deltage i protestaktionerne imod NATO-topmødet i Nice. Vi er modstandere af G8's selvpålagte hverv som global regering og deres neoliberale politik, og derfor lover vi at mobilisere massivt i forbindelse med G8-topmødet i Skotland i juli 2005.

Vi ønsker et andet Europa uden kønsdiskrimination og vold mod kvinder og anerkender retten til fri abort. Vi støtter den internationale dag for mobilisering mod vold mod kvinder den 25. november og det europæiske initiativ. Vi støtter mobiliseringen for at fejre kvindernes internationale kampdag den 8. marts. Vi støtter det europæiske initiativ den 27.-28. maj i Marseilles, foreslået af Kvindernes Verdensmarch.

Vi modsætter os r svarer indvandr heder; vi er for flyt man bor og for lukni er imod deportation aktionsdag den 2. a bevægelsesfrihed og alternativ til et Euro udbytning.

NU, hvor udkaste ved at blive ratificer europæiske folk må opfylder ikke vores ningstraktat knæsatte officielle doktrin; de lag for den europæ menneskelig virksom digt målene for økon Denne forfatningstra der, fri bevægelighe det land, hvor de bor giver NATO en rolle og forsvar og forsta Endelig sætter det m lisere det sociale om ødelæggelsen af de o

Vi kæmper for et sering skaber h kerhed om jobbet o dagsordenen. Vi kæ brug kontrolleret af som bevarer arbejds kvaliteter og fødev

elsers fælles appel

nde møde i Europæisk Socialt Forum

London
17. oktober 2004

ne og Fort Europa og fors
s og asylsøgenes rettig-
hed, for borgerskab hvor
f opbevaringscentrene. Vi
lygtninge. Vi foreslår en
2005 mod racisme, for
retten til at blive som et
aseret på udelukkelse og

EU's forfatningstraktat er
må vi gøre det klart, at de
spørges direkte. Udkastet
ventninger. Denne forfat-
eoliberalismen som EU's
r konkurrencen til grund-
fælleskabslov, ja, for al
; den ignorerer fuldstæn-
sk bæredygtige samfund.
sikrer ikke lige rettigh-
statsborgerskab for alle i
set deres nationalitet; det
uropæisk udenrigspolitik
r militariseringen af EU.
det øverst ved at margina-
, og fremskynder dermed
tlige tjenesteydelser.

et Europa. Vores mobili-
m et Europa, hvor usik-
bejdsløshed ikke står på
r for et levedygtigt land-
brugerne selv, et landbrug
serne, og forsvarer miljø-
standard som offentlige

goder. Vi ønsker at åbne Europa mod verden, med
asylret, fri bevægelighed og statsborgerskab for
alle i det land, hvor de bor. Vi forlanger reel social
lighed mellem mænd og kvinder og lige løn. Vores
Europa vil respektere og fremme kulturel og
sproglig mangfoldighed og respektere folkenes ret
til selvbestemmelse og tillade alle de forskellige
folk i Europa demokratisk at træffe beslutning om
deres fremtid. Vi kæmper for et andet Europa, som
respekterer arbejderne rettigheder og garanterer
en anstændig løn og en høj standard for social
beskyttelse. Vi bekæmper alle love, som skaber
usikkerhed gennem nye måder at udføre arbejde.

Vi kæmper for et Europa, som siger Nej til krig,
et kontinent af international solidaritet og
samfund, der er økologisk bæredygtige. Vi kæm-
per for nedrustning, mod atomvåben, og mod ame-
rikanske og NATO-militærbaser. Vi støtter alle,
som nægter at gøre militærtjeneste.

Vi afviser privatisering af offentlige servicey-
delser og fælles goder som vand. Vi kæmper
for menneskelige, sociale, økonomiske, politiske
og miljømæssige rettigheder for at besejre og over-
vinde markedets herredømme, profittens logik og
herredømmet over den tredje verden i kraft af
gældsbyrden. Vi afviser brugen af 'krigen mod ter-
ror' til at angribe borgerrettighederne og de demo-
kratiske rettigheder, og til at kriminalisere protest
og sociale konflikter.

Den Europæiske Sociale Bevægelse støtter den
nationale mobilisering i Italien den 30. okto-

ber for at markere underskrivningen af den europ-
æiske forfatningstraktat – imod krig, liberalisering
og racisme, for at få tropperne ud af Irak og for et
andet Europa. Den Europæiske Sociale Bevægelse
støtter den nationale mobilisering i Barcelona mod
EU-topmødet om den europæiske forfatning i
januar 2005. Vi støtter mobiliseringen den 11.
november 2004 mod Bolkestein-direktivet.

På et tidspunkt, hvor den ny EU-kommission
skamløst praler af et nyt niveau af laissez-faire
politik, må vi påbegynde en proces med mobilise-
ring i alle europæiske lande for at fremtvinge en
anerkendelse af både kollektive og individuelle
sociale, politiske, økonomiske, kulturelle og økolo-
giske rettigheder for både mænd og kvinder. For at
gøre det muligt for alle folkene i Europa at tage del
i denne proces, må vi opbygge en bevægelse, som
overskrider alle vore forskelle, og som samler alle
de kræfter i de europæiske folk, som er parat til at
gå ind i kampen mod den europæiske nyliberalisme.

Den 20. marts 2005 markerer to-årsdagen for
starten på krigen mod Irak. Den 22. og 23.
marts mødes Dette Europæiske Råd i Bruxelles. Vi
opfordrer til nationale mobiliseringer i alle europ-
æiske lande. Vi opfordrer til en central demonstra-
tion i Bruxelles den 19. marts mod krig, racisme og
mod et nyliberalt Europa, mod privatisering, mod
Bolkestein-projektet og mod angrebene på
arbejdstiden; for et Europa bygget på rettigheder
og solidaritet mellem folkene. Vi appellerer til alle
de sociale bevægelser og de europæiske fagfor-
eninger om at gå på gaden på denne dag.

I FN's sikkerhedsråd for A. P. Møller-Mærsk:

“Vi er verdens største containerfragter!”

Danmark vil fra 1. januar 2005 være et af sikkerhedsrådets ikke-permanente medlemmer for de næste to år.

På forhånd har regeringen erklæret, at den er særlig interesseret i at arbejde i FN's antiterrorkomité, hvor den går målbevidst efter formandsposten.

Dens mål er bl.a. at få ændret international lov, så det, der i dag er overtrædelser af international ret 'terrorbekæmpelsens' navn, bliver legaliseret.

Danmark skal med andre ord fungere som USA's forlængede arm - og åbne vejen for tortur, krigshandlinger og aggression som 'legale midler' i forhold til 'terrorbekæmpelse'. Det vil først og fremmest sige modstand mod imperialismen med USA i spidsen.

'Verdens største containerfragter'

Den hurtigtalende danske udenrigsminister Per Stig Møller kom med en bemærkelsesværdig åbenhjertig afsløring af endnu en bevæggrund for regeringens interesse for at spille en global rolle som 'terrorbekæmper'.

'Vi' er nemlig '*verdens største containerfragter*'!

I et interview i TV-avisen i forbindelse med Danmarks udpegning til pladsen i FN's sikkerhedsråd meddelte Per Stig Møller at kampen mod terrorisme - og ikke mindst mod 'spredningen af masseødelæggelsesvåben' var central for regeringen.

Så sagde han:

- Jamen, det vi ønsker her, det er at sikre os, at man ikke får fat i masseødelæggelsesvåben, og det kræver en masse kontrolforanstaltninger, som de forskellige lande skal foretage sig.

Vi er verdens største containerfragter, og det vil sige at vi har et meget stort ansvar for at sørge for, hvordan man sikrer sig imod det. Og det er da klart at alle lande er interesseret i at bekæmpe terror ..."

'Verdens største containerfragter' hedder i normalsprog ikke 'vi', men A.P.Møller-Maersk. Udenrigsministerens fuldstændige identificering med A.P.Møller, og hans ditto af Danmark med A.P. Møller er mildt sagt afslørende. Maersk er Danmark, og regeringen driver international politik for A.P. Møller. Sådan!

Møller og international ret

A.P. Møller er ikke blot en af de femseks største udenlandske leverandører til den amerikanske hær. Selskabet er dybt involveret i den ifølge internatio-

Danske krigsforbrydere i FN's Sikkerhedsråd

Af Carsten Kofoed, talsmand for Komiteen for et Frit Irak

'Danmark er kommet ind i FN's Sikkerhedsråd. Det er en skandale, eftersom den danske regering så sent som i marts 2003 med slet skjult arrogance brød FN's Charter og deltog i USA's ulovlige krig mod Irak og nu fortsætter som aktiv deltager i den ligeså ulovlige besættelse.

Den danske regering er som part i den uprovokerede angrebskrig mod Irak efter Nürnberg-domstolens principper krigsforbrydere, der bør retsforfølges. I stedet får denne regering plads i FN's mest magtfulde organ. Det siger desværre alt om, hvad FN i virkeligheden er: et sted, hvor internationale krigsforbrydere som Bush, Blair og nu også Fogh kan sidde og blåstemple deres egne forbrydelser mod uskyldige lande og folk i verden.

At Danmark overhovedet er kommet i betragtning til FN's Sikkerhedsråd, er USA's skyld. For det er en kendsger-

ning, at Danmark i dag ikke bare har en regering, der er 100 procent i lommen på USA, men også besidder en "opposition", hvis kritik af USA's ekstremt aggressive udenrigspolitik ikke er til at få øje på. Både regering og "opposition" – hele det officielle politiske klima i Danmark – sværger til "krigen mod terror", som ikke er andet end et pseudonym for USA's krig for absolut herredømme over alt og alle i verden.

Helt grotesk bliver det, når den danske regering vil have formandsposten for FN's antiterrorkomité og siger, at folkeretten ikke er tidssvarende på grund af "truslen fra terror". Imens bomber den amerikansk ledede besættelsesmagt, inklusive Danmark, massivt hele irakiske byer fra luften. Hver eneste dag begraver "præcisionsbomberne" med den danske regerings signatur uskyldige irakiske mænd, kvinder og børn i murbrokker. Og nu vil disse

danske krigsforbrydere og terrorister stå i spidsen for FN's antiterrorkomité! Det kan dårligt blive mere kvalmende.

Men hvad er hovedopgaven for FN's antiterrorkomité? Den er i "terrorbekæmpelsens navn" at gøre den vestlige verdens ulovlige angrebskrige a la krigen mod Irak til en del af international lov. Det er disse "lovæssige" krigsforberedelser, som regeringen vil stå i spidsen for.

Den danske regering har intet at gøre hverken i FN's Sikkerhedsråd eller nogen antiterrorkomité. Derimod burde den sammen med Bush, Blair, Berlusconi m.fl. sidde på anklagebænken foran en international krigsforbryderdomstol og her stå til regnskab for alle de krigsforbrydelser, som den som en del af "koalitionen" har begået og til stadighed begår i sin FN-stridige krig mod Irak og det irakiske folk.

nal ret dybt ulovlige Irak-krig.

Fra starten til i dag har den danske regering ikke vaklet i sin rolle som medlem af en lille håndfuld trofaste allierede i den amerikanske krig - og i A.P. Møllers profitable krigseventyr.

Krigen i Irak blev af Per Stig (A.P.) Møller og Anders Fogh først og fremmest begrundet med 'kampen mod maseødelæggelsesvåben'. De eksisterede som bekendt ikke i Irak i denne omgang, før amerikanerne og krigskoalitionen kom dertil.

Hans 'kamp mod spredning af maseødelæggelsesvåben' gennem FN er en grotesk joke.

I samme interview i TV-Avisen fortsætter udenrigsministeren med at lyve danskerne op i ansigtet, da han påstod, at 'terrorister' ikke eksisterer i forhold til folkeretten.

Det er totalt usandt. Der findes talrige internationale konventioner og akter om terrorisme, som har status af international lov.

Per Stig Møllers nye masseløgn skal sløre, at 'Danmark' skal bruges til beskidt lakajtjeneste for at gennemtrumfe USA's særlige opfattelse af international lov (*læs: amerikansk globalt diktat*) gennem FN.

Hvis FN's generalsekretær Kofi Annan havde ment noget oprigtigt med sin udtalelse om, at krigen mod Irak var ulovlig, så ville han være gået i brechen for, at aggressorerne blev straffet for deres forbrydelser. I stedet er de danske krigsforbrydere fra januar 2005 med i FN's Sikkerhedsråd og skal her være med til at sikre, at alle verdens lande overholder det FN-charter, som de selv bryder. De kriminelle er blevet dommere.

**STOP
KRIGSFORBRYDERNE**

Mærsk i top på listen af leverandører til USA's krige

Maerskcontainer på amerikansk base i Irak

Der er store penge i Irak-krigen for A.P. Møller-Mærsk. På 6 år har det fået ordrer fra det amerikanske militær på mere end 11 milliarder kr. Selskabet er blandt Pentagons absolut største udenlandske leverandører.

Det danske rederi A.P. Møller-Mærsk's amerikanske datterselskab, Maersk Inc., er nummer 52 på listen over selskaber, der har modtaget de største ordrer til det amerikanske forsvar gennem de seneste seks år.

Det fremgår af en undersøgelse, som det amerikanske institut for undersøgende journalistik, Center for Public Integrity, har lavet.

Maersk har i perioden 1998-2003 modtaget ordrer fra USA's forsvarsministerium, Pentagon, på i alt 11,5 mia. kroner, viser undersøgelsen. Det drejer sig typisk om forskellige transportopgaver.

Maersks containere præger billedet i Irak. Fotoet viser Maersk-containerne på en amerikansk base i Bagdad, som er udsat for hyppige raketangreb. Adskillige containertransporter med Maersks logo er blevet ramt af den irakiske modstands angreb.

Den amerikanske regering har desuden anerkendt rederiet til at drive en række skibe, der giver ret til statsstøtte for at stå til rådighed, hvis forsvarsministeriet får et akut behov for at sende fragt til eksempelvis Irak. Afgørelsen,

der er truffet af Maritime Administration betyder, at Mærsk har fået lov til at drive 15 amerikanske skibe, der drives af U. S. Ship Management i North Carolina.

Det blev oprindeligt krævet, at et amerikansk selskab stod for driften.

Instituttet for undersøgende journalistik har fundet frem til, at 737 selskaber i perioden hver har modtaget samlede ordrer på over 100 mio. dollar. Af dem er 95 udenlandske.

Også Greenland Contractors I/S - et fælles selskab drevet af Greenland Resources, ejet af den grønlandske regering, og den største danske entreprenørvirksomhed A/S Højgaard - er med på listen som nummer 301. Selskabet har modtaget ordrer til en samlet værdi på knap 1,6 mia. kroner især til opgaver i forbindelse med driften af Thule Air Base, der nu vil blive opgraderet til stjernekrig.

Mærsk McKinney Møller er Danmarks suverænt rigeste mand og mangemilliardær. A.P. Møller-Mærsk hører til blandt verdens multinationale giganter og Maersk selv er på listen over de første par hundrede dollarmilliardærer.

Hans datter Ane Uggla, en af tre næstformænd i Mærsk - A.P. Møller, regnes for Danmarks rigeste kvinde (Dronningen indgår ikke i sådanne opgørelser). Hun har en skønnet personlig formue på 1,2 mia. kr.

'Overvågning og registrering er lig med omsorg'

Det er sådan Politiets Efterretningstjeneste vil have befolkningen til at se på Big Brother

Spioner kom ud af kulden fra PETs dunkle lokaler på spionborgen Station 3 på Bellahøj. I februar – marts rejste disse spioner på good-will tur rundt i landet for at gøde den sorte jord. PET ville gøre det nemmere at organisere grupper og enkeltpersoner blandt sorte hjerner til udvidelse af efterretningstjenestens arbejde. For der skal nu skabes nye netværk til registrering, overvågning og formidling af oplysninger.

Politiets Efterretningssvæsen PET har siden haft agenter rundt i landet på alle højere læreranstalter, gymnasier og andre uddannelsesinstitutioner samt på udvalgte virksomheder og for udvalgte ledere i erhvervslivet. Agenterne har her dels orienteret dekaner, rektorer og andre ledelsespersoner på uddannelsesstederne, direktører og personalechefer om terrortruslen. Dels orienteret om

truslen om terroristiske elementer blandt personale, studerende og folk man måtte komme i kontakt med eller få kendskab til udefra. Blandt andet blev der orienteret om mulige terrorceller, potentielt farlige nuværende og kommende terrorist-sympatisører og medløbere. Alle de

udvalgte myndighedspersoner og andre blev bedt om at registrere alle mistænkelige personer, mistænkelige møder og organiseringer i deres område, og uopholdeligt give disse oplysninger videre til efterretningssvæsenets agenter. Desuden brugte svæsenet rundrejsen til at rekruttere pålidelige studerende og ledere på forskellige niveauer fra både det offentlige såvel som det private plan, som skal være øjne og ører for statens overvågningssystem. Et andet mål med efterretningssvæsenets agenter er at skabe egentlige grupper og kontakter til at arbejde for PET.

For eksempel var der et (offentligt) møde på politigården i Århus den 24. august. Det var indkaldt på foranledning af PETs øverste Herr Chefkriminalinspektør Hans Jørgen Bonnichsen. 72 personer fra Erhverv Århus og Eksportklubben Østjylland var blandt de fremmødte. For at erhvervsfolkene skulle forstå alvoren af deres deltagelse i det forøgede terrorberedskab, mindede Bonnichsen om, at den frigivne Guantanamo-fange var udgået fra Århus og udrøget i *Bin Ladens* rugemaskine.

PET har i den seneste tid lavet netværk med store virksomheder, interesseorganisationer og etniske forretninger. Universitetet opfordres til at passe på med, hvem de viser hvad. Og PET har organiseret et samtaleforum med Imamer. Også ganske almindelige firmaer i Østjylland vil PET gerne have "med ind på værkstedet". Efterretningssvæsenet vil skærpe den almindelige opmærksomhed og dele visse oplysninger, skriver Århus Stiftstidende, der havde en journalist til stede.

Hvis der nu er nogen der er urolige over PETs overvågning, skal de blot være ganske rolige. – at overvåge er et udtryk for omsorg for det danske samfund, og - hvis pulsslaget stiger et sted, skal PET finde ud af hvorfor, fortalte Bonnichsen blandt meget andet jf. avisen.

Også det almindelige politikorps skal ud og arbejde blandt forket.

FET og PET har kronede dage

De danske efterretnings- og spionvæsener har med terrorpakken fået udvidede beføjelser.

Med terrorpakkens vedtagelse på baggrund af 11.9.01 har overvågningen i Danmark fået et gevaldigt opsving. Både Forsvarets Efterretningstjeneste og Politiets Efterretningstjeneste samt Kriminalpolitiet har for nu mulighed for aflytning af telekommunikation, det være sig gennem telefoner, mails og ved spionprogrammer, der installeres i din hjemmecomputer eller på din organisations computer. Overvågningen kan så altid suppleres med rumaflytning og videooptagelser, gammeldags overvågning eller gennem meddelere. Også den gammelkendte infiltration bliver nu opprioriteret. Fra de lokale PET folk udgår der tråde af kontakter, meddelere og lønnede infiltratorer. Denne trafik går ikke kun for sig i rockerkredse, som vi får oprullet med Dan Lynge-sagen. Således har PET

erkendt, at man konstant har haft folk i blandt andre KAP (et maoistisk parti der nu er nedlagt), i DKP/ML og SAP.

Forebyggende anholdelser og registreringer er blevet tilladt, og er i flere år blevet praktiseret, og de der har været udsat for denne form for justits, er efterhånden mange. Men også masseanholdelser er afprøvet, som vi her efter sommer har set det i Ålborg og Odense. Det seneste påfund er at masseregistrere fodboldpublikum med cpr. nr., fotokopi af pas eller anden fotolegitimation som vi så det ved fodboldkampen i uge 42 mellem Danmark og Tyrkiet. Godt nok var det denne gang på foranledning af DBUs ledelse. Men man kunne herfra ikke svare klart på, hvorvidt PET ville få adgang til registre eller registre disse ville blive slettet. Ved en anden fodboldkamp i uge 42 blev alle tilskuerne kropsvisiteret, både gamle, mænd, kvinder og børn, før de måtte komme ind på stadion.

Politidirektør Hanne Bech Hansen udtaler til MetroXpress herom:

- *Politiet kan ikke løse alle opgaver. Vi skal have det civile samfund med, og det er altså en hel ny måde at arbejde på.*

For at styrke samarbejdet politi - befolkning imellem, mener politidirektøren, at der skal ansættes sociologer eller socialrådgivere som betjente. De skal gå i civil uden skilt og pistol, men ellers skal de være helt integreret i det uniformerede korps.

I de såkaldte ghettoområder rundt om i Danmark har denne form for arbejde foregået i nogle år. Civillklædte betjente har søgt at infiltrere miljøerne, og har opbygget omfattende kontakter af ovennævnte pædagogisk karakter. I disse områder er snart hver familie og dets enkelte medlemmer overvåget og registreret, om ikke andet så igennem SSP- samarbejdet, som er samarbejdet mellem socialforvaltning, skole og politi i lokalområderne.

Terrorhysteriet er over os, også fodboldterroren Vi skal vænnes til masseregistrering

Op til fodboldkampen mellem Tyrkiet og Danmark sidste onsdag aften havde DBU taget det usædvanlige og drastiske skridt at kræve at tage fotokopi af billedligimitation og få cpr. nr. af alle danske statsborgere ved indgangen til Parken eller ved forsalget. Udenlandske statsborgere, her især målrettet publikum fra Tyrkiet, skulle opgive pasnummer og have taget et kopi af foto-legimitation.

Alle filmes

I Parken er der opsat kameraer, således at alle 40.000 tilskuere bliver filmet, så de kan genkendes, og pladsnumrene er på forhånd matchet med cpr-numrene og fotoidentifikationen. Disse foranstaltninger til totalovervågning er angiveligt for at kunne genkende uromage-re under kampen og for at forhindre optøjer og vold i gaderne efter fodbold-

kampen onsdag.

Politiet kan så efterfølgende få adgang til registreringerne og billederne. Politiets Efterretningsvæsen, PET, betyder sideløbende at overvågningsvæsenet ikke specifikt har bedt om denne registrering.

DBU betyder, at de selv og ikke efterretningsvæsenet har fået ideen om skærpet kontrol og overvågning.

Tirsdag aften var der ungdomslandskamp i Brøndby, hvor alle tilskuere, mænd, kvinder og børn, blev kropsvisiteret, før de blev lukket ind.

Men uanset hvilket overvågningsvæsen der har foranstaltet denne omfattende registrering af tilfældig publikum til fodboldkampe, er den uhyrlig og på grænsen af det forbryderiske.

Gråzone

DBUs kommunikationschef Lars Berendt udtaler til DR-Sporten:

“Vi har drøftet sagen med vores jurist og er blevet klar over, at vi måske er i en grå-zone i forhold til registerloven. Men kommer det så vidt, at vi får en bøde, så tager vi den med.”

DBU's ledelse tager altså chancen for at metoden er på kant med registreringsloven og loven om privatlivets fred, og afventer med sindsro en evt. retssag og bøde.

Måske håber DBU at de kan få registreringerne godtgjort ved hjælp af ter-

Flere folk – flere penge

Regeringen og Dansk Folkeparti har her efter sommer besluttet at tilføre PET flere folk og flere millioner.

Justitsminister Lene Espersen udtaler: “Den internationale terrorisme og bekæmpelsen af den har krævet en ny tilgang til spørgsmålet om national sikkerhed. Det placerer PET i en helt central og fremtrædende rolle. Kravene til tjenestens operative og overvågningsmæssige kapacitet skærpes løbende, og denne udvikling må forventes at fortsætte i de kommende år. Det er helt afgørende, at PET til stadighed har de nødvendige ressourcer til at kunne varetage sine opgaver som national sikkerhedsmyndighed. Med beslutningen om styrkelse af PET sikrer vi, at tjenesten kan fortsætte gennemførelsen og videreudviklingen af den forstærkede indsats mod terrorisme.”

Der skal ansættes 65 efterretningsfolk mere, og det skal overvejende være folk med akademisk, analytisk og administrativ baggrund. Dette sker

for at styrke overvågningen, efterforskningen og analysen særligt på terrorområdet. Bl.a. skal der anskaffes en såkaldt IT-plattform, der kan understøtte PETs hele overvågnings- efterretningsaktivitet.

135 mio. kroner tages op af borgerenes lommer i år og næste år, for at finansiere den øgede overvågning. Også kort efter 11. september 2001 fik PET også tilført millioner af kroner. Dertil kommer beløb der bliver overført til tjenesten fra andre af statens kildere. Beløbene kan vi kun gisne om, da efterretningsvæsenet ikke offentliggør de virkelige millionbeløb, de bruger på deres agentvirksomhed.

Også kriminalpolitiet og ordenspolitiet får tilført flere penge. Det drejer sig denne gang jf. MetroXpress 18.10. om en treårig bevilling på 1,7 milliarder. Føj for Putt-Garden.

Hvor får de pengene fra, og hvad mon de skal bruge dem til? Det lugter ligesom i gamle dages førkrigstid.

rorparagrafferne.

Men meget tyder på, at DBU ikke handler på egen hånd. Der ligger muligvis en godkendelse på højeste niveau i regerings- og retssystemet.

Det vægtigste argument for gennemregistreringen af fodboldpublikum er, at DBU vil forhindre optøjer som dem sidste år op til en lignende kamp. Da baggrunden og optakten til sidste års kamp mellem det tyrkiske hold og dets engelske modstandere var helt anderledes, blandt andet med drab på to engelske fodboldfans fjorten dage før i Tyrkiet, kan disse situationer ikke på nogen måde sammenlignes. Selv Københavns Politi erkender, at det er en lavrisiko-kamp.

Ikke desto mindre udtaler Flemming Steen Munch tirsdag aften på DR TV: *“Vi har taget de nødvendige skridt til at undgå noget går galt”*, og henviser til, at der er 55.000 af Tyrkisk afstamning i

Højesteret følger PETs bud i lyntempo

I en sag angående et Østjysk firmas handel med et libysk firma, ønsker PET at stoppe handelen. Der er tale om små grafit-rør, som PET mener kan bruges til missiler. PET overvågede den libyske forretningsmand på rejsen fra Libyen og tillige på mødet med den danske eksportør. Sagen endte i byretten og i landsretten, uden at dommerne mente at der var tale om ulovligheder. Først da sagen kom for højesteret, mente PET at det var nødvendigt at gøre sin indflydelse gældende. En journalist skrev; *i lyntempo fik PET overbevist højesteret om, at der skulle falde dom.*

Danmark. Angående registreringerne af de 40.000 tilskuere betyder han i P4 onsdag at man kan være evigt forvisset om, at ingen vil havne i politiets registre.

På spørgsmålet om, hvorvidt de personlige oplysninger som DBU på denne måde ligger inde med vil blive brugt fremover eller hvornår de vil blive slettet, er svaret fra Lars Berendt svævende. Det vil helt afhænge af situationen, fik de danske seere at vide tirsdag aften.

Masseregistrering – kropsvisitering

På baggrund af kendsgerningerne angående risikoen ved landskampen onsdag og ungdomslandskampen tirsdag, kan denne omfattende registrering ses som et led i at vænne befolkningen til masseregistrering og kropsvisitering.

Registreringerne skal ses i sammenhæng med den seneste tids mediefokusering på terrorfaren i Danmark.

For et par dage siden flød det med meddelelser til den danske befolkning om, at terrortruslen mod Danmark er særdeles alvorlig. Det er ganske vist: - Terrorceller er fundet i Danmark, politiet bekræfter og efterforsker.

Disse ‘oplysninger’ kommer efter en voldsom mediekampagne mod terrorister og undergravende elementer. Blandt andet på baggrund af udtalelser fra den frigivne Guantanamo-fange Slimane Hadj Abderahmane.

For få uger siden afprøvede den lovgivende og udøvende magt med tilladelse fra den dømmende magt kollektive anholdelser både i Ålborg og i Odense. Blot som en øvelse, lod politimyndigheden forstå.

Og Politiets Efterretnings Tjeneste har haft agenter rundt på alle højere læreranstalter, gymnasier og andre uddannelsesinstitutioner samt på udvalgte virksomheder. Agenterne har her dels ‘orienteret’ dekaner, rektorer og andre ledelsespersoner på uddannelsesstederne, direktører og personalechefer om terrortruslen.

De titusinder af registreringer ved fodboldkampene indgår i hele denne voldsomme skærpelse af den samlede overvågning, og myndighederne håber, at befolkningen langsomt vænnes til nye tider med terrorpakke og fascistliggende overvågning og registrering.

Terrorkrig og Foreningen Oprør

Et spørgsmål fra Kommunistisk Politik

Under stor medieopmærksomhed har den nystartede Foreningen Oprør ‘udfordret’ den danske terrorlovgivning. Først gennemførte den en ‘forbudt’ indsamlingsfest til fordel for FARC i Colombia og PFLP (Palæstina), som er på både den amerikanske og EU’s ‘terrorhitliste’.

Nu har den overdraget 50.000 kroner til hver af bevægelserne.

I en pressemeddelelse fra foreningen hedder det:

“Foreningen Oprør har i dag, den 17. oktober 2004, overført midler til befrielsesbevægelserne FARC (Colombia) og PFLP (Palæstina). Pengene går til de to bevægelsers kamp for social, økonomisk, politisk og kulturel frigørelse.

I Palæstina kæmper befolkningen mod folkeretsstridig besættelse og statslig terror. I Colombia er befolkningens kamp også rettet mod en terroristisk stat, der voldeligt og systematisk har søgt at afspore enhver demokratisk udvikling i landet.

Beløbet, der er overført er kr. 50.000 til hver af bevægelserne.

Med denne overrækkelse ønsker Foreningen Oprør at anfægte den nuværende terrorlovgivning, hvis kerne er straffelovens paragraf 114, som ændret i juni 2002. Lovudkastet blev vedtaget på trods af advarsler og væsentlige indsigelser fra Advokatrådet, Foreningen af beskikkede Advokater og Dansk Center for Menneskerettigheder.

Terrorlovgivningen krænker en fundamental menneskeret: retten til at støtte andre mennesker i deres nødvendige modstand mod folkeretsstridig besættelse og statsterrorisme.

Derudover indfører den såkaldte terrorpakke en række øgede muligheder for hemmelig overvågning og kontrol, som krænker retten til at arbejde politisk og tænke og ytre sig frit.”

PET og de danske krigs- og terrorpolitikere overvejer nu, hvordan denne udfordring skal tackles.

FARC partisan

Der er al mulig grund til at støtte denne aktion.

Men vi - og utvivlsomt mange andre krigsmodstandere og modstandere af terrorlovgivningen - har et spørgsmål til Foreningen Oprør.

De danske (og EU's) skærpede anti-terrorlove - 'terrorpakken' - kom som en direkte følge af den såkaldte 'krig mod terror', som den amerikanske præsident proklamerede efter 11. september 2001. Den har foreløbig udløst to krige og besættelser: Afghanistan og Irak.

Den ulovlige krig mod Irak er et brændpunkt i folkenes kamp i dag. Udviklingen af modstandskampen i Irak vil have enorm betydning for fremtiden - ikke bare for Irak, men for hele Mellemøsten, herunder Palæstina, og for hele verden.

I sine materialer tager Foreningen Oprør ikke klart afstand fra Bush's og hans allieredes 'krig mod terror' - ligesom Foreningen ikke erklærer sin støtte til den irakiske modstandskamp.

I betragtning af at Danmark er både i Afghanistan og deltager i den ulovlige krig og besættelse af Irak er det en påfaldende undladelse.

Tingene hænger utvetydigt sammen.

Vores spørgsmål til Foreningen Oprør er: Hvorfor?

Hvorfor ikke tage klar stilling til 'krigen mod terror', som er terrorlovgivningens begrundelse? Hvorfor ikke tage stilling imod den ulovlige krig og den danske krigsdeltagelse?

Kommunistisk Politik

Fiskedøden

Et rekordstort antal mindre fiskere har søgt om ophugningsstøtte. EU's reguleringsystemer har gjort det umuligt at tjene til dagen og banken.

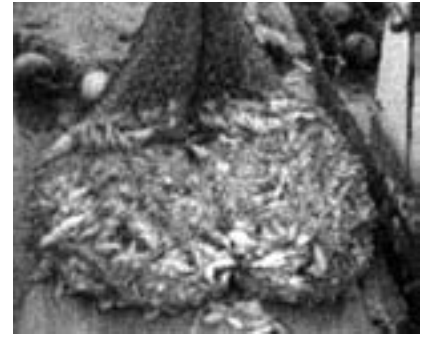
Fiskeindustrien har en helt særlig rolle i de sidste halve århundredes bedrøvelige udvikling for den danske fiskerflåde. Industrien, EU's støtte ordninger og statens bankgarantier til værfter og fiskere, er alle dele af den ufortalte historie bag overfiskningen.

'Overfiskning' er i virkeligheden et lidt skævt begreb, sagen handler mere om, at prisstyring og kvoter har betydet, at bifangster systematisk er blevet smidt over bord som affald.

Mekanismen er, at fiskeren får penge for sin fangst efter kvaliteten - altså jo større fisk jo bedre pris - mens kvoterne handler om, hvor mange tons fisk, han må lande. Dvs. at det er tilladt at fange en fisk og smide den ud igen, hvis den er "for lille".

For at regnskabet skal nå sammen ønsker fiskeren jo så, at han i opfyldelsen af sin kvote lander de størst mulige fisk. Alt andet ryger over bord, inden han kommer i havn.

Hvor mange tons fisk, der ryger over bord, er ubegribeligt og til tider mange flere, end der bliver landet. Mekanismen bag overfiskning er altså en gan-

ske simpel økonomisk kalkule.

Ordningerne, der skulle "hjælpe" erhvervet med f.eks. statsgarantier, har betydet, at de enkelte fartøjer er blevet større, og dermed er overfiskningen accelereret. Større skibe er meget mere effektive. Jagten på den maksimale indtjening er blevet mere ubarmhertig.

Skiftende ministre holder konsekvent hånden over systemet og ønsker kun at give støtte til ophugning, hvis den samlede tonnage i fiskerflåden bevares - dvs. gerne færre skibe, men større. Fordi aftalen med de andre EU lande betyder, at reelle nedskæringer i tonnagen ikke kan udvides igen. Og tildelingen af kvoter fungerer efter, hvor meget flåden vejer.

Tilbage er en historie om et erhverv, der af industri og EU er blevet tvunget til at ødelægge grundlaget for sin egen eksistens, da de sidste hummere og rødspætter blev fisket og efterlod havet goldt som en ørken.

Novemberkonference 2004 Ungdommens verden?

Lørdag den 6. november 13-18
SiD Fabrik & Special København, Svanevej 22, 2400 NV
(gennem porten og ind i gården)

200 m. fra Nørrebro St. (Højbanen) Linie F Buslinier: 39, 100 S, 5A, 350 S

Efter det amerikanske præsidentvalg

Dorte Grenaa

Perspektiv: Kommunisme

Troels Riis Larsen

Formand for DKU

Revolutionær og ung – globalt set

Cathrine Petersen, DKU

Stop dem NU!

Arbejderungdommens og de uddannelsessøgendes situation
Oplæg ved DKU'ere

"Terrorist" og ungkommunist

Ved 85-året for DKPs stiftelse
Frede Klitgård
Formand for Aktive Modstandsfolk

Entre 25 kr.

Arrangør:
APK og DKU

Den trekantede Gud

Af Klaus Riis

1.

Den tyske oplysningslitterat Melchior Grimm sagde, at det var *'den dristigste og skrækkeligste bog, der nogensinde har set dagens lys nogetsteds i verden'*.

Bogen, han talte om, var den franske materialistiske filosof Paul-Henri Holbachs i 1769 anonymt udgivne *'Le Christianisme dévoilé'* – *'Kristendommen afsløret'*.

Kritikken af religionen var i fuld gang blandt oplysningstidens mænd. De blev jagtet af den rasende reaktion, fængsling var nærmest en mild straf. Religionen var tæt forbundet med feudalismen, og den franske ateisme var en forberedelse af den borgerlige revolution, som var på vej.

Før Holbach havde ingen sagt det så kontant:

'Kristendommen har aldrig været andet, set med den sunde fornufts øjne, end en samling absurditeter, usammenhængende skrøner, forrykte dogmer, barnlige ceremonier, lånte forestillinger fra kaldæerne, ægypterne, fönikierne, grækerne og romerne ... dette religiøse system er ikke andet end det van-skabte produkt af næsten al gammel overtro, affødt af orientalsk fanatisme, og på forskellig vis modificeret efter omstændighederne ...'

Naturvidenskabsmanden Holbach lagde heller ikke fingrene imellem, da han i samme bog beskrev religionens sociale funktion:

"Religion er kunsten at bedøve menneskene med sværmeri, for at forhindre dem i at befatte sig med de elendigheder, som de overlæsses med fra dem, der regerer over dem. Ved hjælp af de usynlige magter, som man truer dem med, tvinger man dem til stiltiende at udholde den nød, som de synlige magter pålægger dem; man lader dem håbe, at de vil blive lykkeligere i en anden verden, når de derved affinder sig med at være ulykkelige i denne verden."

Den konsekvente Holbach og hans skole af filosoffer og naturvidenskabsfolk benægtede eksistensen af en skaber som den yderste årsag, og insisterede på at forklare verden ud fra den selv.

Holbach gik ud fra verdens materiel-

le enhed: Naturen er ikke opstået af en årsag uden for sig selv. Den er ikke blevet til, men har eksisteret evigt. Teorien om skabelse ud af intet var efter Holbachs mening ikke andet end en tom frase, der aldrig kunne bevises.

Datidens naturvidenskab og deres statiske (metafysiske) materialisme var imidlertid ikke i stand til at trænge så dybt ind i materien, som de efterfølgende århundreder har kunnet og givet naturvidenskabelige svar på universets og materiens væsen og udvikling.

De franske materialister nåede alligevel langt: de rystede den gamle feudale ideologi, vendte opmærksomheden mod denne verdens elendighed, befriede den videnskabelige tænkning for religionens sidste snærende bånd og banede vejen for de dengang revolutionære, borgerlige-demokratiske ideer (som ideen om menneskerettighederne).

Men mens Holbach og de franske materialister kunne forstå religionens sociale funktion: som en trøst for de fattige og lidende (som folkets opium) og som et redskab i de herskendes hænder (som opium tilberedt for folket), kunne de ikke gennemskue dens dybeste årsager: de så det religiøse bedrag og selvbedrag som fejltagelser i tænkningen, bevidste eller påførte.

2.

Det er en af historiens mange barske slag mod *'den sunde fornuft'*, at på højdepunktet af den store borgerlige revolution, i jakobinertiden, henrettede man borgerlige ateister. Efter at den feudale kirke som centrum for kontrarevolutionen var knust, måtte Robespierre indføre en ny religion, en ny kult, forestillingen om *'et højeste væsen'*. For den borgerlige revolutions bærende lag, bønderne, var ikke ateistiske og kunne ikke give slip på religionen. Det var nødvendigt for at redde revolutionen selv, for den borgerlige revolution kunne ikke angribe religionens sociale rødder - at produktionsmidlerne står over for menneskene som en uforståelig, fremmed magt.

Kun når menneskene gør sig til herre over produktionen og produktionsmid-

lerne og skaber nye produktionsforhold vil *'den sidste fremmede magt, der endnu genspejler sig i religionen, forsvinde'*, som Engels sagde: *'og dermed vil også den religiøse genspejling selv forsvinde, af den enkle grund, at der da ikke er mere at genspejle'*.

Den borgerlige revolution afskaffede således de feudale betingelser, som førte masserne til religionen, men skabte samtidig forudsætningerne for, at religionen kunne leve videre i det kapitalistiske samfund.

Karl Marx indleder sin *'Kritik af den hegelske retsfilosofi'* (1843-44) med følgende konstatering:

"For Tysklands vedkommende er kritikken af religionen i det væsentlige tilendebragt, og kritikken af religionen er forudsætningen for al kritik" – for derefter at konstatere, at den tyske nutid var en *anakronisme*: *'Hvis jeg fornægter de tyske tilstande i 1843, står jeg, efter fransk tidsregning, ikke engang helt i 1789, langt mindre i nutidens brændpunkt.'*

I Danmark skulle religionskritikken – som *må* blive en kritik af den herskende (klasses) politik - først til at begynde. Der skulle gå endnu det meste af et årti, før den unge Frederik Dreier udgav et sit strålende arbejde *'Åndetroen og den fri tænkning'* (1852), med inspiration fra de franske materialister og de tyske og franske socialister og kommunister.

3.

Den borgerlig-demokratiske revolution stræber efter en ateistisk stat, eller måske bedre: en religionsfri stat, en fristat, hvor kirke og stat er adskilt. Det vil sige et samfund med to sfærer: den samfundsmæssige og den private, hvor religionen henvises til den private sfære. Under kapitalismen er den samfundsmæssige (statslige, offentlige, fælles) sfære begrænset, mens den private med alle dens institutioner på forskellige områder er omfattende, men også atomiseret. Alt uden for det snævre statsområde er privatsfære – indbefattet produktionen og det (meste af) det åndelige liv.

"Den politiske frigørelse af jøden, af den kristne, i det hele taget af det religi-

øse menneske, er *statens frigørelse* fra jødedommen, fra kristendommen, i det hele taget fra *religionen*. I sin form, på den måde som er dens væsen egen, som *stat* frigør staten sig fra religionen ved at frigøre sig fra statsreligionen, dvs. ved at staten som stat ikke bekender sig til nogen religion, men til sig selv som stat,” siger Marx (i 1843) og fortsætter:

”Grænsen for den politiske frigørelse ser man allerede i den kendsgerning, at *staten* kan frigøre sig for en skranke uden at mennesket *virkelig* er befriet fra den, at staten kan være en *fristat* uden at mennesket behøver at være et *frit menneske*.”

Den kapitalistiske, borgerlige stat bekæmper dermed ikke religionen. De herskende påkalder stadig religionen, har brug for den i dens sociale funktion: som folkets opium og som opium for folket, tilberedt af den herskende classes tjenere. Marx selv anfører USA (Nordstaterne) som eksempel på, at religionen kan trives fint også i den ikke-religiøse stat – og at dette faktum viser begrænsningen i den politiske frigørelse (de demokratiske rettigheder) selv under kapitalismen i dens første revolutionære periode.

’Den sidste fremmede magt’ – privatejendommen, privatsfærens (og hele samfundets) ledende, dominerende og afgørende faktor og det dermed følgende anarki – virker stadig som den dybeste baggrund for religionens fortsatte appel i de udviklede imperialistiske lande. Også rent bortset fra at religion er *big business* og et stort investeringsfelt for dollars og filantropi.

4.

Den sekulære stat har ingen problemer ved at indgå alliancer med den religiøse fundamentalisme. I USA letter religiøs fundamentalisme og dens penges-tærke bagmænd vejen til Det Hvide Hus. Og ’fristaten’ USA har bundet sig til en strategisk alliance med det fundamentalistiske Israel, med zionismen, en af klodens mest barbariske og aggressive politiske fundamentalismer. I et ’helligt’ korstog mod ’islamisk fundamentalisme’. Det kaldes også oliekrige og geopolitik.

I kompromis’ernes Danmark – i de rådne klassekompromis’ers land – har den borgerlige stat mere end halvandet

hundrede år efter Marx behandlede spørgsmålet om den borgerlige stat og religionen hverken frigjort sig fra statsreligionen eller andre feudale rester (som kongehuset og dets grundlovssikrede privilegier).

I Danmark har det herskende borger-skab overladt det til staten at sikre religionens sociale funktioner – og som på så mange andre felter foretage investeringerne i den. Selv i den nyliberale nutid stilles der ikke engang krav til at religionen drives som en forretning. Det er det eneste felt, hvor der gøres en undtagelse. Hovedargumentet til for-svar for kongehuset som institution er, at det er en ’god forretning’.

Men der er tydeligvis en kamp i gang omkring stat og kirke i det officielle Danmark. Og en kamp i gang mellem forskellige strømninger i den danske statskirke (’folkekirken’) selv.

Religionen skifter form, tilpasser sig. ’Gud’ er ikke bare skabt i menneskets billede – men også i forskellige folk og klassers billede. Et gammelt jiddisk ordsprog siger: *”Hvis trekanter havde en Gud, ville han have tre sider”*.

Jo hårdere livsbetingelserne er, jo strengere bliver religionen. Indre Mission, grundtvigianisme og andre strømninger havde deres udbredelse i forskellige sociale lag med forskellige betingelser.

Den ’ny’ kristne fundamentalisme, stærkt inspireret fra USA, som forkyn-des af sorte Tidehvervs-præster (bl.a. i Dansk Folkeparti), er en del af et imperialistisk propagandafelttog, uden

egentligt socialt rodfæste eller social udbredelse. Dens ’forkyndelse’ er i første række direkte politisk, en ny gryde-ret af racisme og antikommunisme af fascistisk tilsnit. De arbejder for et opgør med den (’grundtvigiansk’ prægede) ’folkekirke’ og for en fundamentalistisk statskirke i Danmark – hvad enten den skal kalde sig ’folkekirke’ eller ej. Og den giver den reaktionære flygtninge- og indvandrerhætz en ’religiøs dimension’ og begrundelse.

Også spørgsmålet om den ’endelige’ adskillelse mellem stat og kirke bliver rejst. Det er som bekendt et forfatnings-spørgsmål – og indgår i diskussionen om en ny grundlov, der også er aktualiseret af bestræbelserne på at tilpasse dansk jura til EU og dens forfatningstraktat.

Kommunister støtter selvfølgelig en fuldstændig adskillelse mellem stat og religion, religionens fordrivelse fra statssfæren, inklusive alle sider af uddannelsen og andre statsfunktioner.

Men de gør det uden illusioner om, at selv en konsekvent ikke-religiøs, verdslig (ateistisk) stat betyder overvindelse af religion eller et ikke-religiøst civilsamfund, eller at ’mennesket’ dermed har befriet sig for alle ’fremmede magter’ og virkelig vundet et fuldt menneskeligt liv for sig selv og sin art.

Dertil kræves overvindelse af privatejendomsretten og den klasse, som i dag skaber både ’Gud’, stat og samfund i sit billede. *’Den dristigste og skrækkeligste bog, der nogensinde har set dagens lys nogetsteds i verden’* er og bliver *’Det kommunistiske partis manifest’*.

Omkring Hans Scherfig En korrektion

I min artikel *’Historieskrivere og kommunister’* i Kommunistisk Politik 20, 2004 er der i præsentationen af Hans Scherfigs betydningsfulde essayistiske forfatterskab nogle fejl.

Hans Scherfig døde ikke i 1997, som der står, men i 1979.

I omtalen af hans klassiske antimilitaristiske pjece *Krigs ABC*, som udkom på Forlaget Tiden i 1961, nævnes, at den blev udsendt i en udvidet udgave i 1983.

Det er forkert. Der blev nemlig dengang af Hans Scherfigs familie nedlagt fobedforbud mod denne udgave

(betitlet *Krigs ABC - og andre tekster*). Udgiveren havde groft forvansket Scherfig-teksterne. Den skulle derefter være trukket tilbage fra forlaget (Fredsbevægelsens Forlag, Egtved).

Alligevel må der være kommet nogle eksemplarer af den forvanskede Scherfig i handelen. Undertegnede samlede den i al fald op i et antikvari-at for mere end 10 år siden – uden at være opmærksom på manipulationen eller historien omkring den.

Der er hermed advaret mod den.

Men læs alt det øvrige – den *rigtige* Scherfig!
Klaus Riis

Fra Pittsburg til Smedjebacken

- en alliance af kæmpende kunstnere på tværs af grænser

"Min far vandt en tegnekonkurrence som barn, han var allerede da en talentfuld tegner. Der var bare ikke råd til at give ham en uddannelse, hans forældre var fattige jernværksarbejdere i Dalarne." Julie Leonardsson fortæller lidt om sin baggrund i et område, der indtil for få år siden var fyldt med miner og jernværker. Jernværket i Fagerstad blev nedlagt i 1985 og bag Julie hænger hans værker, der skildrer arbejdsvilkårene på værket. Længst til venstre ser jeg ejeren i forhandling med en af arbejderne. Bossen er iklædt arbejdshjelm, men hans træk er vege og udtrykket i øjnene beregnende, arbejderen er ikke til at rokke, forholdene skal være i orden og betalingen ligeså. Han har hånden på regnemaskinen og lader

vi nået til denne grå og kedelige lørdag, den sidste i efterårsferien hvor det bogstaveligt talt vælter ind i Oktober bogcafé med gæster, der vil se og høre Julie Leonardsson og Anne Feeney. Der er ellers mange, der har sagt til mig, at de ikke kom, fordi de ikke var i København den dag. Det kniber med stole, men ikke med opmærksomheden. Også Folkets radio og Station 2000 er mødt op.

Anne Feeney

med glad fælles sang og til slut Internationale, hvor publikum kom op og stå med knyttede næver.

Næste dag går turen tilbage til Smedjebacken, hvor Anne og Julie har et par dage sammen, før Anne igen sætter kursen mod USA.

Julies billeder kan ses og købes i Oktober bogcafé og galleri indtil den 19. november.

Vi har lovet hinanden, at det ikke bliver sidste gang Anne optræder i Danmark. I mellemtiden får vi besøg af hendes gode ven David Rovics. Han spiller i København på Medborgerhuset, Nørre Allé 7 den 4. november kl. 20 og i Ungdomshuset den 7. november i Odense den 5. november kl. 20 i Internationalt Hus og i Århus den 6. november kl. 20 i Vesterbro Beboerhus.

GBe

Julie Leonardsson ved ferniseringen i Oktober på Bryggen

sig ikke lokke.

Ved siden af hænger nogen af hans satirer, jeg tegner 4-5 stykker om året siger Julie, der ikke går på kompromis med indholdet, heller ikke når det er nødvendigt at afsløre fagforeningen Metals rolle, f.eks. i EU-spørgsmålet. Det er dem der offentliggør satirerne i bladet Dagens Arbete. De sælges som plakater og efter vi har hørt nogen af historierne og plakaterne er studeret med omhu, er købelysten stor.

Fredag ankom Anne og Julie fra Sverige og tog først på besøg hos Fredsvagten på Christiansborg slotsplads. Nu er

der i mineindustrien i Pittsburg og hun fortæller om sin faders kamp: *"Omkring 1919 organiserede han en stor minestrejke. På et tidspunkt blev han truet med ikke at kunne købe noget fra de handlende, som jo også var ejet af mineselskabet. Han tog brevet med til fagforeningen og i samlet flok besluttede de strejkende så at køre til en anden by for at handle."* *"Senere blev han ramt af silicose. Det tog 6 år at få silicosen anerkendt som arbejdsskade."*

Senere på aftenen spiller Anne Feeney på Fingerbøllet, hvor aftenen rundes af

På besøg hos Fredsvagten ved Christiansborg

Strøtanker om valg i Hviderusland

Når medierne bolttrer sig i ord som diktator, manglende pressefrihed, forfølgelse af oppositionspolitikere og valg, der ikke overholder de internationale standarder må jeg undersøge, hvad det er for et samfund. Hvorfor er det pludselig så vigtigt, når de samme forhold ikke omtales og kritiseres, når de findes i vores eget samfund eller i andre såkaldte vestlige demokratier? Hvorfor får vi for det meste kun nogen generaliserende påstande og ikke konkrete facts om forholdene? Hvor går grænserne for, hvad der hører under et lands selvbestemmelsesret?

Med de seneste EU-udvidelser ligger Hviderusland eller Belarus, på grænsen mellem Rusland og EU's indflydelsessfærer.

Landet har en god infrastruktur og

en meget veluddannet befolkning, men meget lave lønninger. Et eldorado for industrien. Den store medieinteresse for Hvideruslands demokratisering handler derfor i høj grad om at bane vejen for vestlig industri.

Lukasjenko balancerer på en knivsæg, hvor han på den ene side forsøger at bevare de gode handelsforbindelser med Rusland og de øvrige tidligere sovjet-stater uden at sætte muligheden for at udvide handelen med EU og andre overstyr. På den anden side forsøger han at forbedre befolkningens levestandard og undgå markedsøkonomi.

Denne balancegang har ført til mange kritisable kompromiser og til undertrykkelse af pressefrihed og demokratisk opposition, utilstrækkelig indsats, da landet ramtes af Tjernobyl-katastrofen i de nordlige provinser, en katastrofe, der stadig kræver mange ofre.

Hvad befolkningen foretrækker, ved jeg ikke, men her er et par tal, der kan være med til at nuancere forståelsen af forholdene i Belarus, et land der er 4 gange så stort som Danmark og har dobbelt så mange indbyggere, og hvor Lenin og proletariats diktatur ikke er skældsord:

Fra 2003 til 2004 (første ½-år)

- steg Hvideruslands nationalprodukt med 10,3%
- steg industriproduktionen med 14,4%
- steg landbrugsproduktionen med

5,7%

- realindkomsten pr. indbygger steg med 12,4%

Analfabetisme er omtrent ukendt: 99,7% kan læse og skrive

Alle har adgang til rent vand

Gini-koefficienten, som udtrykker forskellen mellem rig og fattig var i 2001 på 34 (mod 52 i Rusland, 25 i Danmark), på niveau med England og Irland

Landet bruger 6% af BNP til uddannelse og overgår herved de andre tidligere sovjetstater og en lang række europæiske lande (herunder Tyskland, Østrig, England, Frankrig m.fl.)

Blandt CIS-landene (fællesmarkedet af tidligere sovjetstater)

- har de den laveste dødsrate for børn under 5 år
- har de førstepladsen for udgifter pr. person til sundhedsvæsenet (464 US-\$)
- flest telefonlinier: 299 pr. 1000 indbyggere
- forholdsvis dobbelt så mange internetbrugere som Rusland

GBe

Jens Mikkelsen

forlod overborgmesterposten, og
et rend af kandidater løb storm mod posten, og
en smudskampagne rettedes
fra den ene mod den anden,
så fremstillingen af Soc.Dem. som et rakkerpakparti
fremstod så klart som stjernen på en frostklar nat,
- og deres kædesang ved festgivne lejligheder,-
sgu gammelt venskab ej forgå,
viser partiets og kandidaternes forræderi
mod dem de hævder at præsentere,
- arbejderne og underdanmark.

OKTOBER BOGBUTIK København

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Strukturkamp

For mange synes strukturproblemer at være ligeså kedeligt som at lære telefonbogen eller Danmarks Statistiske årbog udenad. Det skal indrømmes, at der er mere bid i at diskutere konkrete holdninger om vejen frem. Ikke desto mindre er strukturer og organisationspolitik vigtigt for at gøre vores redskaber så *skarpe* som overhovedet muligt. Omvendt kan med forkerte strukturer trække tænderne ud på vores organisationer; - gøre dem ufarlige for borger-skabet og tilpasse dem kapitalens krav om en sammensmeltning med arbejdsgivere og staten.

I det seneste årti har respektive landsforbund haft travlt med sammenlægninger, der efterlever kapitalens lov om erhvervslivets fusionsbølge: *Stort er godt!*

Mange forbundsledelser har læst i krystalkuglen og spået, at det optimale antal fagforbund på landsplan ligger omkring fem. I samme proces er det for fagbevægelsen flatterende at stille sig til skue, når der kæmpes om medlemmerne. Nogle går mere eller mindre åbent på strandhugst i naboens fiskenet.

VK-regeringens beslutning om tværfaglige a-kasser skærpede konkurrencen. Først forsøgte den såkaldte LO-familie at etablere en slags borgfred, hvilket indeholdt en klausul, hvor hvert enkelt forbund forpligtede til ikke at etablere tværfaglige a-kasser, da det eneste formål ville være at kunne stjæle fra broderskabet. Der gik ikke mange uger før Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) trodsede broderskabet og etablerede en tværfaglig a-kasse. Det udløste en sand lavine i hele familien. Alle måtte nu have en tværfaglig a-kasse.

Siden er det blevet muligt at kunne tilbyde medlemmer forsikringer, som i tilfælde af arbejdsløshed udløser et ekstra bidrag oveni dagpengene. Det har udløst den næste bølge af tilbud,

Såfremt forbundsledelserne i KAD og SiD havde forståelse og vilje til at udløse klassekræfterne, så ville det være naturligt i forbindelse med stiftelse af det nye forbund at spekulere i en decideret transportsektor med fagforeninger landet over

Faglig kommentar

hvilket har skærpet konkurrencen mellem de faglige organisationer, der mere og mere ligner og tager form af almindelige service og interesseorganisationer, der tilbyder sommerhuse til udlejning, rabatter ved indkøb hos diverse forretninger osv. osv.

Mange vil gnide sig i hænderne og sige:

- Det er fint. Fagbevægelsen vil på den måde undergrave sig selv.

Det bliver da også stadig vanskeligere at se, hvordan den etablerede fagbevægelse tjener deres medlemmers interesser. Ribuschaufførernes kamp mod udlicitering i midten af 90'erne blev lagt ned efter adskillige knivstik i ryggen fra deres eget forbund af. Storkonflikten i 1998 blev udløst på trods af forbundstoppenes vilje og interesse. Medlemmerne krævede den 6. ferieuge, som forhandlerne ikke havde forhandlet hjem. Det blev de nødt til at indfri ved næste overenskomst, da de nægtede at benytte storkonflikten til at skaffe kravet i hus. I stedet tvang de medlemmerne tilbage i arbejde. De offentlige ansatte har nu i ti år sloges mod det usolida-riske lønsystem *Ny Løn*. Ved hver enes-

te overenskomst har de faglige ledere stukket dem blå i øjnene, og resultatet af forhandlingerne er ikke hver gang men hver eneste gang blevet, at puljen til *Ny Løn* er blevet forøget. De faglige ledere har forsøgt at forsvare sig med, at *det var det bedst opnåelige resultat*.

I dette nummer af *Kommunistisk Politik*, som du sidder med i hånden, skildres et lille hjørne af de strukturproblemer, der følger i kølvandet af sammen slutningen mellem SiD og KAD. To relativt små SiD-afdelinger i det jyske har med hver deres baggrund fundet, at de – og frem for alt deres medlemmer – kommer i klemme ved en sammenlægning, idet de fra centralt hold tvinges ind i sammenlægninger, der for dem slet ikke er brugbare.

SiD har nemlig besluttet nogle retningslinier, der er ufravigelige, yderst udemokratiske og for klassekampens skærpelse totalt uanvendelige. Den fremtidige struktur i det kommende forbund 3F er geografisk baseret med udgangspunkt i de større afdelinger. Det bringer en række mindre afdelinger på landet i konfrontation med afdelingerne i de større byer. Hvad værre er, så splitter det en lang række brancher ad, som det ellers ville være naturligt og fordelagtigt for en klassekampslinie at organisere dem i en fælles fagforening. Såfremt forbundsledelserne i KAD og SiD havde forståelse og vilje til at udløse klassekræfterne, så ville det være naturligt i forbindelse med stiftelse af det nye forbund at spekulere i en decideret transportsektor med fagforeninger landet over. Det samme kunne siges om forskellige andre industrier. Hvorfor ikke danne fagforeninger for medicinalarbejdere, hvor koncentrationen er stor nok?

Når strukturspørgsmål bliver sat i sammenhæng med skærpelsen af klassekampen, vækkes interessen. *FJ*